VISIT…

வீடு வந்த வெண்ணிலவு

1

அன்றைய வேலை முடிந்து, பரமேசன் திரும்பி வரும் போது, வழக்கத்தை விடத் தாமதம் ஆகியிருந்தது.

மணி பத்தைத் தாண்டியிருந்தது.

காரை ஷெட்டில் நிறுத்திவிட்டு, சத்தமின்றி வீட்டினுள் வந்தவனுக்கு சோஃபாவில் கண்மூடிச் சாய்ந்திருந்த தாயாரைப் பார்த்ததும், பரிவை விடக் கோபம்தான் வந்தது போலும்.

பேசாமல், அறைக்குள் படுக்கையில் படுத்து உறங்குவதற் கென்ன? சும்மாவே மனதில் துக்கம், அத்தோடு, உடம்பும் அவ்வளவு சரி கிடையாது.

இந்தச் சாப்பாட்டு மேஜையில் இருப்பதை, அவன் எடுத்துப் போட்டுச் சாப்பிட்டுக் கொள்ள மாட்டானா?

மகனுக்குப் பரிமாற வேண்டும் என்று, தூங்காமல் விழித்திருந்து, உடம்பைக் கெடுத்து... இவ்வளவு நேரம்

விழித்துத்தான் இருந்திருப்பார்கள். இப்போதுதான் லேசாகக் கண்ணயர்ந்திருப்பார்கள்.

ஒருவர் பரிமாறித்தான் சாப்பிட வேண்டும் என்கிற வயதெல்லாம் அவன் தாண்டி, வெகு காலம் ஆகிவிட்டது என்று இவர்களுக்கு எப்போது புரியப் போகிறது?

தாயின் மனதிற்கும், உடலுக்கும் ஆழ்ந்த ஓய்வு எவ்வளவு தேவை என்று அறிந்திருந்ததாலேயே, பரமேசனின் மனம் மேலும் ஆத்திரமுற்றது.

வேகமாகத் தாயின் அருகே சென்றவன், தயக்கத்துடன் நின்றான்.

இப்போது எழுப்பிப் படுக்கச் சொன்னாலும், 'அதுதான் விழித்துவிட்டேனே, உனக்குப் பரிமாறிவிட்டே படுக்கப் போகிறேன்!' என்பார் தாயார்.

அதைவிட, அவன் உடம்பு கழுவிவிட்டு வருகிறவரை இப்படியே தூங்கட்டும், அப்புறமாக எழுப்பிக் கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்து ஓசையின்றிக் கவனத்துடன் படியேறி, அவனது அறைக்குச் சென்றான்.

திரும்பி வந்து, பாதி உணவை அவன் முடித்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான், அன்னபூரணி உறக்கம் கலைந்து எழுந்தாள்.

சாப்பாட்டு அறையில் விளக்கு எரிவதைப் பார்த்து, அங்கே வந்தவள், மகன் உண்பதைப் பார்த்ததும், ''கூப்பிட்டிருக்கக் கூடாதா?'' என்று அருகே வந்தாள்.

''கூப்பிடுவதா? பாத்திரத்தில் இருப்பதைக்கூட எடுத்து உண்ணத் தெரியாத அளவுக்கு, நான் என்ன சின்னக் குழந்தையா? இன்னொரு தரம் நீங்கள் இப்படிக் காத்

திருப்பதைப் பார்த்தேன் என்றால், அப்புறம் நான் இரவில் வெளியே சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் வருவேன். சொன்னால் கேட்பதில்லையா, அம்மா. நேரத்துக்கு ஒழுங்காகத் தூங்கா விட்டால், உங்கள் உடம்பு கெட்டுவிடாதா?'' என்று கண்டிப்பும் கவலையுமாகப் பேசினான் மகன்.

''என் உடம்பு கிடக்கட்டும். நான் பகலில்கூடத் தூங்கிக் கொள்வேன். ஆனால், நீ? பார், சட்டினி, சாம்பார் இரண்டும் இருக்கிறது. வெறும் சட்னியை மட்டும், அதுவும் கொஞ்சமாகத் தொட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுகிறாயே. என்னை எழுப்பி யிருந்தால், முதலிலேயே இரண்டையும் சேர்த்து வைத்துத் தந்திருப்பேன். பருப்பின் சத்தும் உடம்பில் சேர்ந்திருக்குமே. புரோட்டீன் அதில்தானே இருக்கிறதாம். டீவியில் சொன்னார்கள். நீயாகச் சாப்பிட்டால், தொழிலை, வேலையை நினைத்துக் கொண்டு இப்படிச் சாப்பிடுவாய் என்றுதான் அம்மா காத்திருப்பது. இந்தா, இப்போதாவது கொஞ்சம் சாம்பார் சேர்த்துக் கொள்!'' என்று கரண்டியில் சாம்பாரை எடுத்து, மகன் தட்டில் ஊற்றினாள் அன்னை.

சாம்பாரில் துகைத்து ஒரு வில்லல் தோசையை வாயில் வைத்தவன், ''சே!'' என்றான் பொறுமையிழந்தாற்போல.

''என்னடா? காரமா? அல்லது உப்பா? நன்றாக இல்லையா?'' என்று கவலையுடன் பெற்றவள் வினவினாள்.

''ச்சு! அதொன்றும் இல்லையம்மா. ஒரொரு சமயம், நீங்கள் இப்படிச் சிரமப்படுவதைப் பார்க்கும்போது, சம்பிரதாயமாவது, இன்னொன்றாவது என்று கல்யாணத்தை முடித்து, சவிதாவை இங்கே கூட்டி வந்து விடலாமோ என்று இருக்கிறது! இந்தப்

பொறுப்பையெல்லாம் அவள் பார்ப்பாள் அல்லவா? ஆனால், இவ்வளவு பெரிய துக்கத்தை மறந்து திருமணத்துக்குப் பறக்கிறான் என்று மற்றவர்கள் சொல்வார்களே என்றல்லவா தயங்க வேண்டியிருக்கிறது!'' என்று மனதில் இருந்ததைக் கொட்டினான் பரமேசன்.

சற்று அதிர்ந்தாற் போல நிமிர்ந்து, ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த அன்னபூரணி, ஏதும் சொல்லாமலே வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

தொடர்ந்து நீண்ட மௌனத்தைக் கலைத்து, ''எனக்குப் புரிகிறது அம்மா. நாம் சடங்கு சம்பிரதாயம் பார்க்கிறவர்கள். நம்மை விடவும் சவிதா வீட்டில் அதிகம் பார்ப்பார்கள். அத்தோடு, திருமண ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்குரிய சந்தோஷ மனநிலையும், நான் உட்பட, இங்கே யாருக்கும் இல்லை. அதை மீறும் ஆவல் எனக்கும் இல்லை. நீங்கள் கஷ்டப்படுகிறீர்கள் என்று ஒரு வேகத்தில் சொல்லிவிட்டேன். பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள்!'' என்று தாய்க்குச் சமாதானம் சொன்னான் மகன்.

''அது...'' என்று தொடங்கிய அன்னை, மீண்டும் தயங்கி, தொண்டையைச் செருமி, ''எனக்கு ஒன்றும் சிரமம் இல்லைடா பரமேஷ். உன் அப்பா... இருந்தபோது செய்யவில்லையா? இந்தச் சில மாதங்களில் கிழவியாகி விடுவேனா? அப்படிக் கஷ்டமாக இருந்தால், உதியைச் செய்யச் சொல்லமாட்டேனா? எனக்கு ஒன்றும் இல்லை. வீணாக ஏதேதோ நினைத்துச் சஞ்சலப்படாதே!'' என்று சோர்ந்த குரலில், சொல்லி முடித்தாள்.

தன் போக்கில் அடுத்த தோசைத் துண்டோடு கையை வாய்க்கருகே கொண்டு சென்ற பரமேசன், ஏதோ நினைவு வர, விலுக்கென நிமிர்ந்தான். ''அம்மா!'' என்றவனின் குரலில் மித

மிஞ்சிய வருத்தம் இருந்தது. ''அம்மா, சாரிம்மா, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, இப்போதுதான் மீளத் தொடங்கியிருக்கிறீர்கள். அதற்குள் நானே மடத்தனமாக அப்பாவை நினைவுபடுத்தி விட்டேன், பாருங்கள்! என்னை என்ன செய்தால் தகும்? அம்மா, ரொம்ப ரொம்ப சாரிம்மா!'' என்று, மீண்டும் வருத்தம் தெரிவித்துவிட்டு, அதற்கு மேல் இயல்பாக உண்ண முடியாமல் தட்டைத் தள்ளி வைத்தான் மைந்தன்.

தட்டை மீண்டும் மகன் முன் இழுத்து வைத்துவிட்டு, ''நீ இப்படிப் பாதி உணவில் எழுந்தால் என் மனம் சரியாகி விடுமா? இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக வருத்தப்படாது? பேசாமல் சாப்பிடு. 'உண்டவன் உரம் செய்வான்' என்று பழமொழியே இருக்கிறது! சும்மாவே, இப்போது அப்பா வேலையை வேறு சேர்த்துப் போட்டுச் செய்ய வேண்டி யிருக்கிறது. அதற்கெல்லாம், உடம்பில் சத்து வேண்டாமா? சாப்பிடு. இன்னும் ஒரு பாதி தோசை வைக்கட்டுமா? அல்லது, இட்டிலி சாப்பிடு. அதுவும் இருக்கிறது. சிரமப்பட்டுச் செய்து வைத்தால், தொட்டே பாராமல் மிச்சம் வைப்பதா?'' என்றாள் அன்னை.

லேசாக முறுவலித்துவிட்டு, ''ஓர் இட்டிலி மட்டும்!'' என்று வாங்கிச் சாப்பிட்டான் பரமேசன்.

அவர்கள் வீட்டு இட்டிலி, தனி ருசி. மிக மிருதுவாகவும் இருக்கும். வேலைக்காரர்கள் கிரைண்டரில் மாவு அரைத் தாலும், மாவை எடுக்கும் பதம் அன்னபூரணிதான் சொல்லியாக வேண்டும்.

ஆனால் சமையலை இப்படித் திறமையாகச் செய்த போதும், மற்றப்படி அன்னை அன்னபூரணிக்கு, அவ்வளவாகச் சாமர்த் தியம் போதாது என்பது மகனின் எண்ணம்.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பாக மறைந்த தந்தை சுந்தர லிங்கமும் அப்படித்தான் எண்ணினார். என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

'உன் அம்மாவுக்கு வீடுதான்டா எல்லாம். வெளி உலகம் தெரியாது யாராவது வந்து, இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டால் நம்பி விடுவாள். விழுந்தடித்துக் கொண்டு, தன் சிரமத்தைப் பாராமல் உதவி செய்வாள். ரொம்பவும் சிரமப்பட்டு விடாமல், நாம்தான் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்!' என்பார்.

எப்படிப் பார்த்துக் கொள்வது?

'நானே சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்!' என்றாலும் கேளாமல், இப்படி விழித்திருந்து உடம்பை வருத்திக் கொள்கிறவளை எப்படித் தடுப்பது?

தாயிடம் தந்தை கடுமையாகப் பேசிப் பரம் கேட்டதில்லை. இப்போது, குடும்பத் தலைவனாகிவிட்ட தானும் அதுபோலவே நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதிலும், அவன் உறுதியாக இருந்தான்.

கணவர் மட்டும் உயிரோடு இருந்திருந்தால், இப்படி நடக்குமா என்று ஒரு கணம்கூடத் தாயார் ஏங்கி விடக் கூடாது.

தந்தையுடைய நண்பருடைய மகள்தான் சவிதா. ஒரு மாதிரி அழகுதான். கொஞ்சம் நிலையிறங்கி விட்ட நண்பருக்கு உதவி, அதே சமயம் நம் குடும்பத்துக்கும் சவிதா ஒத்துப் போவாள் என்று தந்தை சொன்னதும், அவனுக்கு ரொம்பவே பிடித் திருந்தது.

அப்பாவுக்குத் திடுமென இப்படி ஒரு முடிவு ஏற்படாமல் இருந்திருந்தால், இந்நேரம் அவள் இந்த வீட்டிலேயே மருமகளாக வளைய வந்திருப்பாள். உதயாவுக்கு, அவளது

எதிர்காலத்துக்கு ஓர் உன்னத எடுத்துக்காட்டான தோழியாக, லோகேசனுக்கு, அன்பும் கண்டிப்புமான அண்ணியாக... முக்கியமாக எத்தனையோ விதத்தில் அம்மாவுக்கு உதவியாக இருந்திருப்பாள்.

அப்படி இருக்க முடியவில்லையே என்பதுதான் அவளது வருத்தமும்.

வீட்டு நிர்வாகத்தில் அவனுடைய தாயாருக்கு உதவி செய்வதில், அவனுடைய பொறுப்பற்ற தம்பியைக் கட்டுப் படுத்துவதில், அழகான அசட்டுத் தங்கைக்குக் குடும்பப் பாங்கைக் கற்றுக் கொடுப்பதில்... எத்தனையோ விதத்தில் அத்தைக்கு உதவியிருக்கலாமே! இப்போது ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லையே என்பதுதான் அவளது அங்கலாய்ப்பும்.

அவ்வப்போது வந்து பார்க்கத்தான் செய்கிறாள். ஆனால் இங்கேயே இருந்து, முழுப் பொறுப்பேற்றுக் கவனிப்பது போல ஆகுமா? அதுதான் அவளுக்கும் வேதனை.

வழக்கமான வேலை என்று செய்து கொண்டே இருப்பதில், இப்போது புரியா விட்டாலும், அவள் வந்து பெருமளவு வேலையை ஏற்றுச் செய்து காட்டும்போதுதான், ஓய்வின் சுகம் என்னவென்று அன்னபூரணிக்கே புரியப்போகிறது. எத்தனை எத்தனை பிரச்சினைகளில், மனதையும் உடலையும் வாட்டி வதைத்திருக்கிறோம். மருமகளிடம் பொறுப்பைக் கொடுத்து விடுவது எவ்வளவு நிம்மதி என்று அப்போதுதான் தெரியும்.

அதுவரை, இன்னமும் ஒன்பது முழு மாதங்கள் அவன் அன்னை இந்தப் பாடுபட்டுத்தான் தீர வேண்டும்போல! பாவம்தான்.

எண்ணமிட்டவாறே உண்டு முடித்துவிட்டுக் கை கழுவி விட்டுச் சென்றவன், அன்னபூரணி பின்னோடு வரவும் நின்று,

"என்னம்மா? செலவுக்கு ஏதும் பணம் வேண்டுமா? லோகனுக்கா அல்லது உதிக்கா? இருவரிடமும் செலவைக் கொஞ்சம் கட்டுப்படுத்தச் சொல்லுங்கள், அம்மா. இப்படி மனம் போனபடி செலவழித்துப் பழகுவது, பிற்காலத்துக்கு நல்லது அல்ல. அதனால் நீங்கள்... அல்லது, நாளைக்கு நானே சொல்லி விடுகிறேன். இப்போது யாருக்குப் பணம் வேண்டுமாம்?" என்று உள்ளூர எழுந்த எரிச்சலைத் தாயிடம் காட்டாமல் மறைக்க முயன்றபடி பரமேசன் வினவினான்.

அன்னபூரணியின் முகம் சட்டென வாடிப் போயிற்று.

அவளுடைய கணவர் இருந்த வரையில், பணம் பற்றி, அவர் கணக்குப் பார்த்தது இல்லை. பிள்ளைகள் ஏதாவது கேட்டால், உடனே வாங்கிக் கொடுத்து விடுவதுதான். அதிலும் உதயா செல்லப் பெண். அன்னபூரணிதான் அவ்வப்போது, 'போகிற இடத்தில் எப்படியிருக்குமோ? இப்படிக் கேட்பதை யெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்துப் பழக்காதீர்கள்' என்பாள். 'நம் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்காமல், வேறு யாருக்குக் கொடுப் பது?' என்பார் சுந்தரலிங்கம். கொடுக்கவும் செய்வார். இப்போது...

தாயின் மனம் போகும் போக்கை ஊகித்து, "அப்பாவின் தொழிலில் வரவு, செலவு எல்லாம் இன்னும் பிடிக்குள் அடங்கவில்லை, அம்மா! அதுவரை, அதிகச் செலவை இழுக்காமல் இருந்தால் நல்லது என்று நினைத்தேன்..." என்று அவன் விளக்க முனையவும், அன்ன பூரணியின் கண்கள் அச்சத்தில் அகன்றன.

"ஏம்பா? யாரும் பெரும்தொகை ஏமாற்றி விட்டார்களா? பெருத்த நஷ்டமா? சமாளிக்க முடியாதா? நான் என் நகைகளை வேண்டுமானால் தரட்டுமா?" என்று கவலையும் கலக்க முமாகப் படபடத்தாள்.

தந்தையின் பேச்சு நினைவு வர, "அடடா, என்னம்மா நீங்கள்? எங்கெங்கோ பரந்து கிடக்கிறது தொழில். எவ்வளவு வரவேண்டும், எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும் என்பதெல்லாம் தெளிவாகத் தெரிய வரவே, இன்னமும் சில மாதங்கள் ஆகும். அதற்காகக் காத்திராமல், சம்பளம், மின்சாரம் போன்ற செலவுகளைச் செய்தே ஆக வேண்டும். முழு மூச்சாய் அங்கே உட்கார்ந்து பார்க்க எனக்கு முடியவில்லை. என் தொழிற் சாலையையும் நான் பார்த்தாக வேண்டும் என்பது உங்களுக்கே தெரியும். அதனால்தான், செலவு பற்றிப் பேசினேன். போகட்டும், எப்படியோ சமாளித்துக் கொள்ளுகிறேன். சொல்லுங்கள். யாருக்குப் பணம் வேண்டும்? எவ்வளவு?" என்று வினவினான் பரமேசன்.

கவலை அகன்றவளாய், முகம் தெளிய, "யாருக்கும் பணம் வேண்டாம். பரம், இரண்டு பேருமே பணம் கேட்கவே இல்லை!" என்றாள் அன்னை.

"பின்னே? ஏதோ சொல்ல வந்த மாதிரித் தோன்றியதே. முக்கியமாக ஒன்றும் இல்லை என்றால், போய்ப் படுங்கள், அம்மா. நேரம் ஆகிறது."

"விஷயம் முக்கியம்தான். ஆனால், இது வேறு விஷயம்!" என்றாள் அன்ன பூரணி.

அவள் மேலே பேசுமுன், "கொஞ்சம் பொறுங்கள்!" என்று, அவளை அழைத்துப் போய், ஒரு சோஃபாவில் உட்கார வைத்தான். தானும் அடுத்ததில் அமர்ந்து கொண்டான். "இப்போது சொல்லுங்கள். ஆனால் சீக்கிரம் சொல்லுங்கள். இப்போதே, நீங்கள் தூங்க வேண்டிய நேரம் ரொம்பவே தாண்டிப் போய்விட்டது."

மகனின் கரிசனம் பெற்றவளின் உள்ளத்தைக் குளிர்வித்தது. 'மனைவி வந்து இந்த அன்பைக் கெடுத்து விடாமல்

காப்பாற்றப்பா!' என்று கடவுளை மனதுள் வேண்டிக் கொண்டு, அன்னபூரணி சொல்லத் தொடங்கினாள்.

''உனக்கு நாதன் மாமாவை நினைவிருக்கிறதா?'' என்று கேட்டாள்.

நாதன் மாமா!

சிவகுருநாதன் என்பது அவரது பெயர். அது பட்டிக்காடு போல இருப்பதால், வெறும் நாதன் என்று மாற்றிக் கொண்டார். அன்னபூரணியுடைய ஒன்றுவிட்ட தமையன். பெரியப்பா மகன். அஸ்ஸாமில் டீ எஸ்டேட் வைத்திருப்பதாகக் கேள்வி. அங்கேயே, ஒரு வங்காளிப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். மனைவியோடு இருதரம் இங்கே வந்திருக்கிறார். ஒரே ஒரு பெண் குழந்தை. அப்புறமாக, மனைவி இறந்து விட்டதாகத் தெரிவித்திருந்தார். அதே சமயம், இங்கேயும், அன்னபூரணியுடைய தந்தை மரணப் படுக்கையில் இருந்ததால், இங்கிருந்து யாரும் போகவில்லை.

ஆனால் அவர் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவும் இல்லை. எதற்குமே அவர் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்கிறவர் கிடையாது என்பது பிறகு தெரிய வந்தது.

ஏனெனில், சுந்தரலிங்கம் இறந்ததற்கும் அவர் வரவில்லை. தகவல் தெரிவித்தபோது, அவர் இந்த நாட்டில் இல்லை. அவருக்குத் தகவல் தெரிவிக்கப்படும் என்று மட்டும் சொன்னார்கள்.

அதற்கேற்ப, எங்கோ போர்ச்சுக்கல்லில் இருந்து, வருத்தம் தெரிவித்து ஒரு நாலு வரிக் கடிதம் மட்டும் வந்தது. அதன் பிறகு, அவர் இந்தியாவுக்கு வந்தாரா, இல்லையா என்ற தகவலே கிடையாது.

அவரைப் பற்றி நினைக்க, இங்கேயும் யாருக்கும் நேரம் இருக்கவில்லை.

நாலைந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தரம் வந்து, தலையைக் காட்டிவிட்டு, அதுவும் அவர் வருகிற நேரம் வீட்டில் இருப்பவர்களோடு மட்டும் இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டுப் போகிறவரைப் பற்றி என்னத்தை நினைப்பது?

அந்தப் பெண், அவர் மகள் எப்படி இருப்பாள், என்ன செய்கிறாள் என்று இங்கு யாருக்கும் தெரியாது. சிறு வயதில் இரண்டு முறை கூட்டி வந்திருக்கிறார். ஒரு தரம் அவள் மூன்று வயதுச் சிறுமி. அடுத்த தடவை சுமார் பன்னிரண்டு வயதுப் பெண்ணாக.

கல்லூரியில் அடியெடுத்து வைத்ததனால், பரமேஷ் தன்னை மகாப் பெரியவனாக எண்ணிக் கொண்டிருந்த காலம். ஏதோ கிரிக்கெட் போட்டிக்காகக் கிளம்பிக் கொண்டும் இருந்தான். தந்தையின் அருகில், கண்ணை மட்டும் உருட்டியவாறு, ரொம்பவும் பதவிசு மாதிரிக் காட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த பெண்ணைப் பார்க்கையில் அவனுக்கு அலட்சியமாகத்தான் இருந்தது.

எட்டுக்கால் பூச்சி மாதிரி நீள நீளமாகக் கையும் காலுமாக இருந்தவளுக்கு ரதி என்ற பெயரா என்று ஏளனமாய்ச் சிரிப்புக்கூட வந்தது.

அதன் பிறகு, தங்கையைப் பார்க்க நாதன் வந்த சில சமயங்களில், மகள் அவரோடு வரவில்லை. அவளைப் பற்றி

அன்னபூரணி விசாரித்தபோது, 'பள்ளி நேரம், கல்லூரி நடக்கிறது' என்று நாதன் சொன்னது, எல்லோராலும் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

அதற்கு மேல், அவளைப் பற்றிய அக்கறை யாருக்கும் இருக்கவில்லை.

இவ்வளவுதான் நாதனைப் பற்றிப் பரமேசன் அறிந்தது.

ஒருவேளை துக்கம் விசாரிப்பதற்கு வந்திருப்பாரோ? ஆறி வரும் புண்ணைக் கிளறி விட்டு விட்டாரா?

தாயின் முகத்தை அவசரமாக ஆராய்ந்த மகன், அங்கே அதிகப்பட்ட வேதனை மாதிரி ஏதும் தெரியவில்லை என்று கண்டு நிம்மதியுற்று, "மறக்குமா அம்மா? உங்கள் பிறந்த வீட்டு உறவென்று, அவர் மட்டும்தானே இருக்கிறார்!" என்றான்.

"அவர் மட்டுமல்ல. அவருடைய மகளும்!" என்று அன்னை புன்னகையோடு நினைவுபடுத்தவும், பதிலுக்கு முறுவலித்து, "ஆமாம், மகளும் இருக்கிறாள். ஆனால் பார்த்துப் பழகாத தால், அவளது நினைவே வருவதில்லை. இப்போது அவளுக்கு என்னவாம்?" என்று மகன் வினவினான்.

"அது..." என்று சற்றுத் தயங்கிவிட்டு, "அவள் கொஞ்ச நாள் நம்முடன் இருப்பாள். அண்ணனிடம் நான் சரியென்று சொல்லி விட்டேன், கண்ணா..." என்று, மகன் முகத்தைக் கவலையுடன் நோக்கினாள் அன்னபூரணி.

அவன் ஏதும் பேசு முன்பாக, "உ... உன்னிடம் கேட்டுக் கொண்டு சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஆனால், நீ வரும்வரை காத்திருந்து பேச, அண்ணனுக்கு அவகாசம் இல்லை. அஸ்ஸாம் போய், அங்கே கணக்கு வழக்குகளை ஒழுங்கு

படுத்திவிட்டு, மீண்டும் வெளிநாட்டுக்குக் கிளம்ப வேண்டு மாம். அதனால், கொஞ்ச காலம் மகள் இங்கே இருக்கட்டும் என்று கேட்டார். யோசியாமல் சரியென்று விட்டேனடா!" சிறு குரலில் கூறினாள்.

பயந்த குரலில்.

யாரிடம்?

அண்ணனுக்குப் பயந்து ஒத்துக்கொண்டு விட்டார்களா? நாதனும் படபடவென்று, அடுத்தவருக்குப் பேச வாய்ப்பே கொடுக்காமல், பேசக் கூடியவர்தான். அன்னபூரணியும் மறுப்புக் கூறத் தெரியாதவள்தான். அதற்காக அவள் தலையில் வேண்டாத சுமையை ஏற்றுவதா?

"அந்தப் பெண் வருவது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை யாம்மா?" என்று இறுகிய குரலில் வினவினான் மைந்தன்.

"ஐயோ, அப்படியெல்லாம் இல்லையடா. தாயில்லாப் பெண். நம் உதியை விடக் கொஞ்சம்தானே பெரியவள். லோகன் வயது என்று நினைக்கிறேன். அப்படி ஒரு சின்னப் பெண் இங்கே வந்து இருப்பதில் எனக்கு என்னம்மா கஷ்டம்? ஆனால்... ஆனால்..."

"ஆனால் என்னம்மா?"

"உனக்குப் பிடிக்காதோ என்றுதான் யோசனையாக இருந்தது..." என்று அன்னபூரணி மெதுவாகக் கூறவும், மகனுக்கு ஒரு மாதிரி மனம் குன்றி விட்டது.

பெற்றவள் பயந்தது தன்னிடம். பெற்ற மகனிடம்.

வேலை மிகுதியாலும், இன்னும் பல காரணங்களினாலும், பல சமயங்களில் அவன் பொறுமையிழந்து போவதுதான்.

ஆனால், அதைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு, யாரிடமும் காட்டாதிருப்பதாகத்தான் அவன் எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால் அப்படியில்லை போலிருக்கிறதே.

உள்ளூர வருத்தத்துடன், ''என்னம்மா நீங்கள்? நம் வீட்டுக்கு, உங்கள் ஒன்றுவிட்ட அண்ணன் மகள் விருந்தாட வருகிறாள். இதில் எனக்குப் பிடிக்காமல் போக என்ன இருக்கிறது? என்னதான் நெருங்கிய உறவு இல்லை என்றாலும், பார்த்துப் பார்த்துப் பழகியிராவிட்டாலும், எங்களுக்கும் உறவுக்காரிதானே! எனக்குப் பிடிக்காமல் போவானேன்? அத்தோடு, இது உங்கள் வீடு அம்மா. இங்கே உங்கள் விருப்பம்தான் முக்கியம். அந்தப் பெண் ரதி வருவது உங்களுக்கு மகிழ்ச்சி என்றால், மற்ற யார் விருப்பத்தைப் பற்றியும் யோசியாமல், தாராளமாக வரச் சொல்லுங்கள்!'' என்றான், பரமேசன். அழுத்தமான குரலில்.

தொடர்ந்து, ''அவள் வருவதால் உங்களுக்குக் கொஞ்சம் உற்சாகம் ஏற்படுமானால், அதுதான் எங்களுக்கு வேண்டும், அம்மா. ஆனால் அவள் எப்படிப் பட்டவளோ? அவளே உங்களுக்குச் சுமையாகி விடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!'' என்று உரைத்தவன், மாமன் மகள் எத்தனை நாட்கள் இருக்கப் போகிறாள் என்று விசாரித்தான்.

''நாட்கள் இல்லை, பரம். மாதங்கள். சிவாண்ணனும், அவரைப் போல இன்னும் சில பெரிய டை தயாரிப்பாளர்களும் சேர்ந்து, வெளிநாட்டு விற்பனையைப் பெருக்கப் போகிறார் களாம். அதற்காகச் சில காலம் உலகத்தைச் சுற்றிக்கொண்டே இருக்க வேண்டி யிருக்கிறதாம். அஸ்ஸாமில், அண்ணன் இருக்கும் இடத்தில் இப்போது நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டே வருகிறதாம். முன்னைப் போல மகளைத் தனியே

விட்டுவிட்டுப் போக மனம் வரவில்லையாம். பார், பரம். அஸ்ஸாம் பற்றி என்ன என்ன படிக்கிறோம்? ரதியை அங்கே தனியாக விட்டுவிட்டுப் போயிருக்கிறார், பார். பாவம்! குழந்தை, ஒண்டியாய், என்னமாய்ப் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு இருந்தாளோ?'' என்றாள் அன்ன பூரணி.

''அப்படியெல்லாம் தனியாக விட்டுப் போயிருக்க மாட்டார், அம்மா. அங்கேயும் தெரிந்தவர்கள், மனைவி வகை உறவினர் என்று இருக்கத்தானே செய்வார்கள். அவர்கள் பொறுப்பில் தான் விட்டுப் போயிருப்பார். இப்போது இங்கே விட்டுப் போக, வேறு காரணம் இருக்க வேண்டும்,'' என்றான் பிள்ளை.

''அது பற்றியும் சொன்னாரடா. நம் பக்கத்துப் பழக்க வழக்கங்கள் தெரிய வேண்டுமாம். நாளைக்குத் திருமணமாகிப் போகிற போது, தகப்பன் வளர்த்த பெண், ஒன்றுமே தெரியவில்லை என்று யாருமே குறை கூறக் கூடாதாம்.''

''அப்படியானால், சீக்கிரமே அவளுக்குக் கல்யாணம் செய்யப் போகிறார்கள் என்று சொல்லுங்கள். மாப்பிள்ளை யாராம்? தமிழரா? அல்லது அவரைப் போலவா?''

''இன்னும் பார்க்கவில்லையாம். ஏதாவது நல்ல இடம் இருந்தால் அண்ணன் சொல்லச் சொன்னார்.''

''அம்மா, அந்த வேலை மட்டும் வேண்டாம். அந்தப் பெண் ரதியிடம் குணம் எப்படியோ, என்னவோ? அப்புறம் ஒரு சின்னச் சச்சரவு என்றாலும், இருபுறமும் உங்கள் மண்டைதான் உருளும். சவிதா மாதிரி வளர்ப்பு, குணம் இருந்தால் எந்த வீட்டிலும் பிரியமாகப் பொருந்திக் கொள்வாள். ஆனால், ரதியிடம் இன்னொரு சவிதாவை எதிர்பார்ப்பது... ஊகூம், அது நடக்கிற காரியம் அல்ல!'' என்று முடித்தான் பரம்.

''அம்மாடி...'' என்று அதிர்ந்து போய் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த அன்னபூரணி, ஏதும் சொல்லாமலே வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

''உங்களுக்குப் புரிகிறது அல்லவா? அதனால், அவளது திருமண விஷயத்தில் மாத்திரம் எச்சரிக்கையோடு ஒதுங்கிக் கொள்ளுங்கள். இனி தூங்கப் போகலாம், அம்மா. ரொம்பவும் நேரமாகிவிட்டது. நாளைக் காலையிலேயே நான் வெளியே செல்ல வேண்டும்.''

எழுந்து, முன்னே சென்ற மகனின் முதுகை வெறித்துப் பார்த்து, அன்னபூரணி பெருமூச்சு விட்டது அவனுக்குத் தெரியாது.

தாயார் நினைத்தது மட்டும் அவனுக்குத் தெரிந்தால்...?

இன்னொரு சவிதாவா என்று அதிர்ந்தது ஒன்று.

அத்தோடு, மகளின் திருமணம் பற்றிப் பேசிய அண்ணனிடம், இங்கே சில நல்ல பையன்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்து யாரையாவது பேசி முடித்துவிட்டுப் போகும்படி யோசனை சொன்ன தங்கைக்கு அவர் சொன்ன பதில், அவளை ஏற்கெனவே அதிர வைத்திருந்தது.

''அந்தப் பையன்களை ரதிக்கு அறிமுகப்படுத்தி வை. அவளும் அவர்களைப் பார்த்துப் பழகட்டும். யாரையாவது பிடித்திருந்தால் மேலே பேசுவோம்!'' என்றார், நாதன். இலகுவாக.

அண்ணனின் திருமணம் வீட்டில் கிளம்பிய புயல் நினைவு வர, ''காதல் திருமணமா, அண்ணா?'' என்று ஈனசுரத்தில் அன்னபூரணி கேட்க, ''பொருத்தமான இடம் என்றால் தப்பில்லை. ஆனால், ரதி சின்னப் பெண். என்றாலும், தப்புத் தண்டாவுக்குப் போக மாட்டாள்!'' என்றார் அவர்.

தப்புத் தண்டா என்று எதைச் சொல்லுகிறாய் என்று கேட்கத் தைரியமற்றுச் சும்மா இருந்துவிட்ட அன்னபூரணி, அதைப் பற்றியும் மகனிடம் மூச்சு விடவில்லை.

3

அன்னபூரணியுடைய அண்ணன் மகளான ரதியின் வரவு பற்றி, பரமேசன் அதற்கு மேல் அக்கறை காட்டவில்லை. அக்கறை காட்ட நேரமும் இல்லை.

அவனைப் பொறுத்த வரையில், ஒரு நாளைக்கு, இருபத்து நாலு மணி நேரத்துக்குப் பதிலாக, மேலும் இரண்டு மணி நேரம் கூடுதலாக இருந்தால் நலம் என்கிற நிலை. அவ்வளவு வேலை.

தந்தையின் தொழிலைப் பார்ப்பதும், தந்தையின் அனுமதியோடு, அவர் பணமும் கொடுத்து, நண்பன் ஒருவனோடு சேர்ந்து தொடங்கிய இயந்திரப் பாகங்கள் செய்யும் கூட்டுத் தொழிலில் அவனது பொறுப்பைக் கவனிப்பதுமாக, வாயில் ஈ புகுந்தது தெரியாமல் என்பார்களே, அது போல ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

அதைவிடவும் அவனை அதிகம் வாட்டியது நிதி நிலைமை. வருமானத்தில் ஏற்பட்டிருந்த தேக்கம்.

பாசமுள்ள தந்தையான சுந்தரலிங்கம் திடுமென மறைந்தது ஒரு பெரிய வேதனையும் இழப்புமாக, எல்லோரையும் தவிக்க வைத்தது இயல்பாக எதிர்பார்க்கக் கூடியதுதான்.

ஆனால், யார் என்ன கேட்டாலும், மறுக்காமல், முகம் சுழிக்காமல் செய்து கொடுத்த அவரது நிதி நிலைமை மோசமாக இருந்ததை, இன்னமும் அவனால் முழுமையாக ஏற்க முடியவே இல்லை.

பரமேசனுக்கு, அவன் வேறு தொழில் நடத்த விருப்பம் தெரிவித்ததும், முதலீடாகப் பல லட்சங்கள் கொடுத்து உதவி செய்தார்.

"உன் தொழிலின் திட்ட அறிக்கை பிரமாதமாக இருக்கிறது, ராஜா. நன்றாக வரும். தைரியமாக நடத்து. ஆனால், யாராவது ஏதாவது சொன்னார்கள் என்று மாற்றி விடாமல் திட்டப்படியே கொண்டு போ. கட்டாயம் ஜெயிப்பாய்!" என்று நல்லாசி வழங்கிப் பணம் கொடுத்தார்.

அவர் சொன்னபடி, அந்தத் தொழில் நன்றாகத்தான் வந்தது. வந்து கொண்டும் இருக்கிறது.

ஆனால், அவரது சொந்தத் தொழில்தான் நன்றாக நடக்கவில்லை. நடப்பதென்ன, எழுந்து நிற்க வைப்பதே பெரும்பாடாக இருந்தது. அன்றாடச் செலவுகளையே சமாளித்துத்தான் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

இந்த அழகில், இறப்பதற்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன், லோகனுக்குக் கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்சம் விலையில் பைக் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். அதற்கு ஓரிரு மாதங்களுக்கு முன்பாக, உதயாவுக்கு ஒரு வைர பிரேஸ்லெட்!

இரண்டுமே பிறந்த நாள் பரிசுகள்.

ஆனால், இவ்வளவு அதிக விலையில்தான் பிள்ளைகளுக்குப் பிறந்த நாள் பரிசு கொடுத்தாக வேண்டுமா? சவிதா

சொல்வது போல, லோகனுக்கு ஓர் ஐயாயிரம் ரூபாயில் ஒரு கைக்கடிகாரமும், உதயாவுக்கு அதே விலையில் ஒரு பட்டுச் சேலையும் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கலாம்.

தன்னைப் பொறுத்தவரையில், பிறந்த நாள் உடைக்குப் பொருத்தமாகக் கைக்குப் பத்துக் கண்ணாடி வளையல்கள் பரிசளித்தாலும், தனக்கு மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருக்கும் என்று அவள் சொன்னபோது, பரமேசனுக்கு அப்படியே மனம் நெகிழ்ந்து போயிற்று.

இப்படிப்பட்ட ஒரு ரத்தினத்தை, அவனுக்காகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறாரே என்ற ஒரு காரணம் மட்டுமே, அனாவசியமாய் அதிகச் செலவு செய்ததால் அவர் மீது வந்த கோபத்தை மறையச் செய்தது எனலாம்.

இன்னொன்றும்.

இதே தந்தை, பரமேசனுக்கும், தொழில் தொடங்குவதற்காகப் பல லட்சங்கள் கொடுத்தார்தானே! அவனுக்குக் கொடுத்த தொகையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இந்தச் செலவெல்லாம் வெறும் சுண்டைக்காய்தானே!

என்னதான் அது எதிர்கால வருமானத்துக்கான முதலீடு, இவை போன்ற வீண் செலவல்ல என்று சவிதா எடுத்துச் சொன்னபோதும், பரமேசனின் மனம் அதை ஒப்ப மறுத்தது.

அவள் சொல்வது சரியாகவும் இருக்கலாம்.

ஆனால், 'நமக்குத்தான் ஒரு தொழில் இருக்கிறதே, இதிலேயே சேர்ந்து வேலை செய்யேன்!' என்று, சுந்தரலிங்கம் பணம் தர மறுத்திருந்தால், அதைக் குறை கூறவே முடியாதே. சொந்தத் தொழில் செய்ய மகன் விரும்புகிறான் என்பதற்காகவே, அவ்வளவு பணத்தை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தார்.

அந்தப் பணத்திற்கு ஈடாக, அவர் எதையும் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை.

அவ்வளவு பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்ததால்தான், தந்தையின் தொழில் இப்படிச் சங்கடப்படுகிறதோ என்று கூடப் பரமேசன் மனம் குன்றியது உண்டு.

ஆனால், அவனுக்கு அவர் பணம் கொடுத்தது, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக. அதன் பிறகும், தொழில் நன்றாகத்தான் நடந்திருக்கிறது.

சென்ற ஆண்டு தொழிற்சாலையில் விரிவுபடுத்தியிருக் கிறார். அதில்தான், அவர் எண்ணியதைவிட அதிகச் செலவாகி இருக்க வேண்டும் என்று பரமேசன் ஊகித்தான்.

மற்றச் செலவுகளைக் கட்டுப்படுத்தி அதைச் சீர் செய்யத் தந்தை சற்றேனும் முயன்றிருக்கலாம். ஆனால், குடும்பத் தினரிடம் மறுக்கத் தெரியாத பாசம், அதைச் செய்ய அவரை விடவில்லை போலும்.

அவனது சொந்தத் தொழில் கை கொடுக்கக் கூடியதே. அந்த அளவுக்கு அதிலும் வருமானம் வரத்தான் செய்தது.

ஆனால், அது மிகவும் நல்லபடியாக நடக்க, தொழிற் சாலைக்காக வாடகைக்கு எடுத்திருந்த இடமும் விற்பனைக்கு வரவே, கொஞ்சம் கடன் பெற்று ஒரு பெரும் தொகைக்கு, நண்பர்கள் இருவரும் அந்த இடத்தை விலைக்கு வாங்கி விட்டார்கள். அன்றாடத் தொழில் செலவுகளோடு, இந்தக் கடன் கட்டுவதும் சேர்ந்து கொள்ளவே, அங்கிருந்தும் பணம் எடுக்க முடியாத நிலை.

பங்குதாரர்கள் இருவருமே, கடன் முடியும்வரை, சொந்தச் செலவுக்குக் கூட, மிகவும் குறைவான தொகையே எடுப்பது

என்று முடிவு செய்திருந்ததால், அங்கிருந்து அதிகப்படி பணம் எடுப்பதும் முடியாது போயிற்று.

விளைவாக, வரவுக்கும் செலவுக்கும் ஈடுகட்டப் பரமேசன் பாடு படும்படி ஆயிற்று.

அவனது அதிகப்படி முயற்சிகளின் விளைவாகச் சிக்கனம் பற்றித் தாய், தம்பி, தங்கையிடம் ஏதாவது வாயை விடுவதும், உடனே அவர்களது திகைத்த தோற்றத்தில் கழிவிரக்கம் கொண்டு, அவர்களையே ஏதாவது சொல்லித் தேற்றி, சற்றுச் சின்ன அளவில் பணம் கொடுத்துச் சமாளிப்பதுமாக நாட்கள் சென்று கொண்டிருந்தன.

இந்தச் செலவுகளால் பெரிய பாதிப்பு ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடாது என்று அவன் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்வான்.

ஆனால் அதையும் முழுதாக ஒத்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. ஏனெனில், 'சிறு துளி பெரு வெள்ளம்' என்ற பழமொழியை மேற்கோள் காட்டி, ''எல்லாம் நம் குடும்பம் சீக்கிரமே முன்னுக்கு வர வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் சொல்லுகிறேன்! விரைவாக எல்லாம் நன்றாகி விட்டால் அதை ஆனந்தமாக அனுபவிக்கப் போவதும், நம் குடும்பம்தானே! அத்தையும், பிள்ளைகளும் அதை யோசித்து நடந்தால் நல்லது!'' என்று சவிதா சொன்னதும் சரியென்றுதான் பரமேசனுக்குத் தோன்றியது.

தொடர்ந்து, ''பாருங்கள். பிள்ளைகள், பிள்ளைகள் என்று அத்தை சொல்லுகிற மாதிரியே எனக்கும் வருகிறது. பிள்ளைகளின் பொக்கை வாய்ச் சிரிப்பிலிருந்து பார்த்து ரசித்து வளர்க்கும்போது, பெரும்பான்மைத் தாய்மாருக்கு அவர்கள் வளர்ந்து பெரியவர்கள் ஆகிவிட்டார்கள் என்பதே தெரியாமல்

போய்விடும் என்றும், எப்போதும் அவர்களைச் சிறு பிள்ளைகளாகவே கருதுவார்கள் என்றும் என் அம்மா சொல்லுவார்கள். தானும் அந்த மாதிரி இருந்து விடக்கூடாது என்று, சிறு வயதில் இருந்தே, என்னைக் கண்டிப்புடன் வளர்த்தார்கள். ஆனால் அத்தைக்கு ரொம்பவும் இளகிய மனம். யாரையும் கடிந்து பேச மனம் வராது. வெகுளி வேறு. நான் வந்துதான் பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அதற்கும் இப்போதைக்கு வழியில்லாது போயிற்று, பாருங்கள்!'' என்று அவள் வருத்தப்பட்டபோது, அவனுக்கும் அதேபோல வருத்தமாகத்தான் இருந்தது.

வருத்தம் அதற்காக மட்டுமல்ல.

பாவம், திருமணம் நிச்சயமான பெண். திருமண நாள் என்றைக்கு என்பது பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோதுதான் தந்தை காலமானது.

ஓரிரு மாதங்களில் என்றிருந்த திருமணம் ஓர் ஆண்டு தள்ளிப் போயிற்று.

அது விதி என்றிருந்தாலும், வருங்காலக் கணவன் அவன்தான் என்று ஆன பின் பரமேசனோடு பேசிப் பழகும் ஆர்வம், சவிதாவுக்கு இருக்கத்தானே செய்யும்?

பெற்ற தந்தையின் மறைவு காரணமான வேதனையும், தொடர்ந்து அதிகப்படி வேலையுமாக, அவன் மனதில் அந்த வகை உணர்வுகள் மரத்துப் போயிருக்கலாம்.

ஆனால், சவிதாவிடமும் அதே சன்னியாசித்தனத்தை எதிர்பார்க்கக் கூடாதில்லையா?

பரமேசனுக்கு அலுவல் நேரம் முடிகிற சமயம், ஆட்டோவில் வந்து பார்வையாளர் அறையில் காத்திருப்பாள்.

பாவம், இனிமேல் கார் அனுப்ப வேண்டும் என்று நினைப்பான். ஆனால், அதுவே தினமும் வருமாறு அவளைக் கட்டாயப்படுத்துவது போல ஆகிவிடுமோ என்று தயக்கம் தோன்றிவிடும். அத்தோடு வேலையில் பெரும்பாலும் மறந்தும் போகும்.

அவள் யார் என்று தெரிந்ததால், அலுவலகத்தில், யாராவது ஆட்டோவுக்குப் பணம் கொடுத்துவிட்டுக் கணக்கு எழுதி வாங்க ஏற்பாடு செய்திருந்தான். அவனாகவே, சவிதா வரும் ஆட்டோவுக்குப் பணம் கொடுத்து விடும்படி வாட்ச்மேனிடம் பணம் கொடுத்து வைத்தான்.

அவனுடைய வருங்கால மனைவியின் போக்குவரத்துக்கு நிறுவனக் கணக்கில் பணம் எடுப்பது பிடிக்காமல், அவன் செய்த ஏற்பாடு. அத்தோடு, முதலாளி வீட்டு ஆள் என்று யாராவது அவ்சரப்பட்டுப் பணத்தைக் கொடுப்பதும், பிறகு அதைக் கணக்கெழுதி வாங்குவதும்கூட அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லைதான்.

வேலை முடிந்து அவன் வரச் சற்றுத் தாமதமானால்கூட முகத்தில் எரிச்சலோ, கோபமோ சிறிதும் காட்டாமல் அவள் அமைதியாக உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்க்க, அவனுக்குப் பாவமாக இருக்கும்.

அவனுக்கு அதிகத் தாமதமானாலும், படிப்பதற்காக விவேகானந்தர், சுகபோதானந்தா போன்றோரின் கட்டுரைகள் அடங்கிய புத்தகங்களைக் கொண்டு வருவாள்.

அநேக நாட்கள் அவனுக்குத் தாமதமாகித்தான் போகும்..

அதற்காக, அவன் வருத்தம் தெரிவித்தால், ''நீங்கள் என்ன வெட்டியாகவா பொழுது போக்கினீர்கள்? வேலைதானே

செய்தீர்கள்? உங்களுக்கு இருக்கும் வேலையின் நடுவிலும் என் நினைவு இருப்பதே பெரிய காரியம். அதுவே எனக்குப் போதும்!" என்று அழகாகப் புன்னகை செய்வாள்.

அவனுக்குக் குன்றிக் குறுகிவிடும்.

வேலையில் புகுந்து விட்டால், அவன் யாரையுமே நினைப்பது இல்லை. அப்படியே நினைப்பது என்றாலும் அன்னை நினைவுதான் வரும்.

ஆனால் வருங்கால மனைவியின் நினைவும் வரவேண்டும் தானே? அதுவும், அவனையே நினைத்து அவள் வந்து காத்துக் கிடக்கும்போது.

இந்த வேலை முடிந்தால், அடுத்து தந்தையின் ஃபாக்டரிக்குப் போக வேண்டும். அங்கே அன்றையக் கணக்குகளை வைத்துக் கொண்டு, பொது நிர்வாகியும் மற்றவர்களும் காத்திருப்பார்கள். அடுத்த 'ஷிஃப்ட்' வேலையும் தொடங்கத் தயாராக இருக்கும்.

செல்லும் வழியிலேயே, சவிதாவின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்வான். அதுதான் அவர்களது உரையாடல். சொந்த நிறுவனத்திலிருந்து, நேரத்துக்குக் கிளம்பியிருந்தால், ஏதாவது ஒரு காஃபி ஷாப்பில், ஒரு காஃபி டிஃபன் சாப்பிடுவார்கள். அல்லது, நேரே அவளது வீட்டில் கொண்டு விட்டுவிட்டுக் கிளம்பி விடுவான்.

பெரும்பாலும், அந்த ஏசி காரில் செல்லும் நேரம்தான், அவர்களுக்குத் தனித்திருக்கக் கிடைக்கும் அவகாசமாக இருக்கும்.

ஆனால், அதுவே சவிதாவைக் குளிர வைத்துவிடும். இதை விடுவதா? எதற்காகவும், இந்த சுகத்தை இழக்கக்கூடாது என்று நிச்சயமாக நினைத்தாள் அவள்.

அவ்வப்போது, தன் வருங்காலப் புகுந்த வீட்டுக்கும், சவிதா செல்வதுண்டு.

வரப்போகும் மாமியார், நாத்தனார், மைத்துனனிடமும் பழகிக் கொள்ள வேண்டும் அல்லவா?

செல்லும்போது, அந்தப் பெரிய வீடும், அதன் அழகிய தோட்டமும் அவளது எண்ணத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்தும். ரசித்து ரசித்து மகிழ்ந்தபடியே வீட்டினுள் செல்லுவாள். அந்த மகிழ்ச்சிக்காகவே அடிக்கடி செல்லுவாள்.

அப்படிச் சென்ற போதுதான், ரதியின் வரவு பற்றி அவள் அறிய நேர்ந்தது.

மாமன் மகளின் வரவு பற்றிப் பரமேசனே அவளிடம் சொல்லாதது, அவளுக்குச் சற்று உறுத்தல்தான்.

அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், "என்ன, முறைப்பெண் வரப் போகிறாளாமே!" என்று கேலியாகப் பரமேசனிடம் விசாரித்தாள்.

அடுத்த வாரத்து வேலைக்காக, இரும்புத் தகடு வாங்குவது பற்றி மனதுள் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்த பரமேசன் ஒன்றும் புரியாமல், "யாரது முறைப் பெண்? யாருக்கு?" என்று வினவினான்.

"எல்லாம் உங்களுக்குத்தான். உங்கள் மாமா மகள் வரப்போவது பற்றி நீங்கள் என்னிடம் சொல்லவே இல்லாமல் மறைத்து விட்டீர்கள்!" என்று மேலும் விளையாட்டுக் குரலிலேயே சவிதா கேட்டாள்.

"யார், ரதியா? ஆ... ஆமாம். அவள் வரப்போவதாக அம்மா சொன்னார்களே. எனக்கே மறந்தே போய்விட்டது!" என்றான் அவன். "எப்போது வரப் போகிறாளோ தெரியவில்லை."

''பெயர் ரதி என்றதும், எப்போது பார்ப்போம் என்று ஏக்கமாக இருக்கிறதாக்கும்!'' என்று கேலி போலவே கூறிவிட்டு, ''ஆனால், எனக்கு ஒன்று புரியவில்லை, பரம். அவளும் இளம் பெண் என்று அத்தை சொன்னார்கள். இரண்டு இளைஞர்கள் இருக்கும் வீட்டில் அவள் வந்து தங்கினால் நாலு பேர் ஒரு விதமாகப் பேச மாட்டார்களா? இதை அத்தையோ, அவளுடைய அப்பாவோ யோசித்தது போலவே, தெரிய வில்லையே!'' என்று வியந்தாள்.

''இதில் யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?'' என்று கேட்டான் பரமேசன். ''ரதி எங்கள் மாமா மகள். உறவுக்காரி. அவள் எங்கள் வீட்டில் தங்காமல், வேறு எங்கே தங்க முடியும்? இதில் ஒரு விதமாகப் பேச என்ன இருக்கிறது? உன் பேச்சு எனக்குப் புரியவில்லை!'' என்றான் பரமேசன்.

இதற்கு மேல் நேரடியாக, அந்த ரதி உனக்கு வலை போட வருகிறாளோ என்பது போலப் பேச, சவிதாவுக்குத் தைரியம் இல்லை. அவள் அனாவசியமாகச் சந்தேகப்படுகிறவள் என்று, பரமேசன் அவளைக் குறைவாக எண்ணி விடக் கூடாதே. அதுவும், இன்னமும் திருமணம் ஆகாத நிலையில்.

உடனே கலகலவென்று சிரித்து, ''என் பேச்சு இல்லை, டியர். எங்கள் பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டியின் பேச்சு. ரதியைப் பற்றி அன்றைக்கு அத்தை சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார்களா? வீட்டுக்குப் போய், நான் அம்மாவிடம் சொன்னபோது, அந்தப் பாட்டியும் இருந்தது. அதுதான் இப்படியெல்லாம்... ரதியுடைய அம்மா வங்காளியாமே. என்ன மாதிரிப் பழக்கமோ, என்னவோ என்று... பாட்டி உளறியதுதான்!'' என்று சமாளித்தாள் அவள்.

''உளறலேதான். அவள் தாட் பெங்காலி என்றால், அதற்காக அவள் தலையில் கொம்பா முளைத்திருக்கப் போகிறது! வங்காளமும் இந்தியாவில் உள்ளதுதானே?'' என்று சிறு எரிச்சலுடனேயே கூறினான் பரமேசன்.

''அந்தப் பாட்டி, அவ்வப்போது, இப்படித்தான் உளறும். எப்போதும் டிவி முன் உட்கார்ந்து, கண்டதையும் பார்த்துவிட்டு வடக்கே உள்ளவர்கள் போலக் கவர்ச்சியாக உடை அணிவாளோ என்று... வயதாகி விட்டதல்லவா? விடுங்கள். அந்த வயதான பாட்டியின் பேச்சு நமக்கு எதற்கு? எனக்கு ரதியை எப்போது பார்ப்போம் என்று இருக்கிறது. எனக்குச் சம வயதுத் தோழியாக இருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன். அவள் எப்போது வருகிறாள்?'' என்று துப்பட்டாவை ஒழுங்காக இழுத்துவிட்டபடி, ஆவல் காட்டி வினவினாள் சவிதா.

''யாருக்குத் தெரியும்?'' என்றான் பரமேசன் அசிரத்தையாக. ''இந்த மாதக் கடைசிக்குள் ஒரு நாள் அவள் வருவாள் என்று, மாமா ஒரு வரி கிறுக்கி அனுப்பியிருந்தார். அடுத்த வாரத்தில் என்றைக்கேனும் கொண்டுவிட்டு விட்டுப் போவார் என்று நினைக்கிறேன். ஏதோ வருகிறபோது வரட்டும்!'' என்று தோளைக் குலுக்கி, அந்தப் பேச்சை முடித்தான்.

ரதியிடம் சிரத்தை காட்டாமல், பரமேசன் பேசிய விதம் சவிதாவுக்கு ஆறுதல் அளித்தபோதும், அந்தப் பெண்ணை நேரில் பார்த்து விட்டால், முழு நிம்மதியாக இருக்கும் என்று அவள் எண்ணினாள்.

வீட்டில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக, ரதியின் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தபோது, பரமேசன் மட்டும் அதைப் பற்றிய சலனமே இல்லாமல் இருந்தான்.

ஏதோ, வருவது வரப் போகிறாள், வந்து இருக்கும்போது அம்மாவுக்குத் தொல்லையின்றி இருந்துவிட்டுப் போனால் சரி என்பது அவனது எண்ணம்.

கடைசியாக, ரதி என்றைக்கு வருவாள் என்றும் நாதனின் ஒரு வரிக் கிறுக்கல் வந்து தெரியப்படுத்தியது.

அவள் வரும்போது எப்படி வரவேற்க வேண்டும் என்றெல்லாம் பெரிய திட்டங்கள் போட்டுவிட்டு, அன்னபூரணியும், அவளுடைய இளைய பிள்ளைகளும் படுக்கப் போனால், அவர்கள் படுக்கையை விட்டு எழு முன்பே, விடிகாலை ஐந்தரை மணிக்கு வந்து, அவர்கள் வீட்டு அழைப்பு மணியை அழுத்திக் கொண்டிருந்தாள் ரதி.

4

பொதுவாக, அன்னபூரணியின் குடும்பத்தில், யாரும் அதிகாலையில் எழுகிறவர்கள் கிடையாது.

அப்படியே எழுந்தாலும், நகரில் நடக்கும் சில துணிகரக் கொள்ளைகளைப் பற்றிய விவரங்களைப் படித்ததில் இருந்து, வீட்டுக் கதவைத் திறந்து வெளியே வருவது கிடையாது. அதாவது, அன்னபூரணி வரவிடுவது கிடையாது.

இறப்பு போன்ற இழப்பு நேர்ந்தால், வீட்டில் எல்லோருக்குமே மனதில் ஓர் அச்சம் குடிகொண்டு விடும். 'பட்ட காலிலேயே படும். கெட்ட குடியே கெடும்' என்பார்களே, அதுபோல நமக்கு இன்னும் என்னென்ன வேதனைகள் காத்திருக்கிறதோ என்ற பயம். அது மறைய வெகு காலம் ஆகும். அன்னபூரணிக்கும் அந்தப் பாதிப்பு நிறையவே இருந்தது.

எனவே, ஆறு மணிக்கு மேல், நன்கு வெளிச்சம் பரவிய பிறகே வாசல் தெளித்துக் கோலம் போட வேண்டும் என்று, வீட்டோடு இருக்கும் வேலைக்காரிக்குக்கூட உத்தரவிட்டு வைத்திருந்தாள். அதுவரை வீட்டுக் கதவைத் திறப்பதே இல்லை.

இத்தனைக்கும், இரவு பகல் எந்நேரமும் வாயிலில் ஒரு காவலாள் இருப்பான்.

அப்போதும், அவளது பயம் அப்படியேதான் இருந்தது. 'இருக்கிற கெட்ட நேரத்தில் இன்னும் என்ன நடக்கப் போகிறதோ!' என்பாள்.

அவனுடைய தந்தை இருந்தவரையும், உடலைக் கட்டுக் கோப்பாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று பரமேசன் காலையில் எழுந்து தோட்டத்தில் ஓடுவது உண்டு. அதிக வேலை காரணமாக இப்போது தாமதமாகப் படுப்பதும், தயின் பயமுமாக அந்த விடிகாலை ஓட்டம் நின்று போயிற்று.

அவனுக்கு எந்தப் பயமும் இல்லை என்றாலும், தாயின் மன அமைதியை முக்கியமாகக் கருதிக் காலையில் கதவைத் திறந்து வெளியே செல்வது இல்லை.

மாற்று ஏற்பாடாக, அறைக்குள்ளேயே ஏதாவது உடற்பயிற்சிகள் செய்வான். அன்றும், அவன் அப்படி உடல் பயிற்சியைத் தொடங்கிய போதுதான் அழைப்பு மணி வீட்டை அதிரடித்தது.

சற்றுப் பொறுத்திருந்து கவனித்தான்.

மீண்டும் அழைப்பு மணி ஓசை கேட்கவே, பால்கனி வழியே எட்டிப் பார்த்தான்.

செக்கச் செவேல் என்று, தக்காளிப்பழ நிறத்தில், ஒரு காரின் பின்புறம் தெரிந்தது.

கூடவே, ''அம்மா! ஐயா!'' என்று வாயிற்காவலனின் குரலும் கேட்கவே, டீ ஷர்ட்டை எடுத்து மாட்டியபடியே கீழிறங்கிச் சென்றான்.

அங்கே, ஏற்கெனவே வீட்டு அங்கத்தினர் அனைவரும் கதவின் பின் குழுமியிருந்தனர்.

''கதவைத் திறப்பதற்கு என்ன அம்மா? வாட்ச்மேன் குரல் கேட்கவில்லை?'' என்று முன்னே சென்று கதவைத் திறந்தான் பரமேசன்.

விடிகாலைக் குளிரில் ஓட்டி வந்ததாலோ, என்னவோ, கன்னங்கள் ரோஜா நிறத்துடன் கண்கள் பளபளக்க, ஓர் அழகிய பெண் வெளியில் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

உள்ளிருந்த வரவேற்புக் குழுவைப் பார்த்ததும், புன்னகையில் அவளது பற்களும் பளீரிட்டன.

சுழன்ற பார்வை அன்ன பூரணியிடம் நிலைக்க, ''அத்தைதானே? அத்தை! நான் ரதி. யாருக்காவது என்னை அடையாளம் தெரிகிறதா?'' புன்சிரிப்புடன் வினவினாள்.

''என் கண்ணு!'' என்று வியப்புடன் கூவியவாறு, முன்னே வந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டாள் அன்னபூரணி.

''ஆனால், இந்த நேரத்தில் எப்படிம்மா வந்தாய்? அப்பா எங்கே? சாமான்களோடு, வேறு கார், டாக்சி எதிலாவது பின்னோடு வருகிறாரா?'' என்று விசாரித்தாள்.

வியப்புடன் தகப்பனுடைய தங்கையைப் பார்த்தாள் வந்தவள். ''என்ன அத்தை, அப்பா எழுதவில்லை? அப்பாவின்

விமானம் நேற்று நள்ளிரவே கிளம்பி விட்டதே. அவரை அனுப்பிவிட்டு, நான் இன்று வருவேன் என்று எழுதச் சொன்னேனே... மைகாட்! எழுதவில்லையா? இல்லையே. ஏதோ எழுதினாரே. நான்தானே தபாலில் போட்டேன்!'' என்று வில்லாய் வளைந்திருந்த புருவங்களை லேசாகச் சுழித்துக் குழப்பத்துடன் வினவினாள். -

''கடிதம் வந்தது. அதில், நீ இன்று வருவதாக ஒரே ஒரு வரி மட்டும் கிறுக்கியிருந்தது. ஆனால் இந்த அதிகாலையில் வருவாய் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை!'' என்றான் பரமேசன்.

''சே! மாமா எழுத்தை அப்படிச் சொல்லாதே. மரியாதை இல்லை!'' என்றாள் அன்னபூரணி.

''உண்மையைச் சொல்வதில் மரியாதை எங்கே வந்தது அத்தை? நானே அப்பாவிடம் உங்களுக்குப் புரிய வேண்டுமே என்று, தேதியை எண்ணில் எழுதச் சொன்னேன்!'' என்றாள் அவள் சரளமாக.

தொடர்ந்து, அதிகாலையில் வந்து சேர்ந்த விதத்தையும் சொன்னாள். ''அப்பாவுக்கு நடு ராத்திரியில் விமானம், அத்தை. அவரை வழியனுப்பிவிட்டு அந்த நேரத்தில் வந்து, உங்களை எழுப்பித் தொல்லை செய்யக் கூடாது என்று, விமான நிலையத்தில் 'பார்க்கிங்' இடத்திலேயே காரில் கொஞ்சம் கோழித் தூக்கம் போட்டுவிட்டு, ஐந்து மணியானதும் கிளம்பினேன்,'' என்றாள் சர்வ சாதாரணமாக.

''தனியாகவா?'' என்று ஒரு கணம் திகைத்துவிட்டு, உடனேயே சமாளித்து, ''இதோ பார், உன் பெரியத்தான் பரமேசன். இவன் அடுத்தவன் லோகேசன். இவள் உதயா.

இவர்களை எல்லாம் உனக்கு அடையாளம் தெரிகிறதா?'' என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

புன்னகையோடு உரிய பதிலைச் சொல்லி, அறிமுகப் படலத்தை ஏற்றவள், தன் அத்தையின் பக்கம் திரும்பி, ''அத்தை, நான் ஏதும் தப்பாகச் சொல்லி விட்டேனா? விடிகாலையில் வந்ததன் விளக்கம் சொல்லும்போது, ஒரு மாதிரி ஆகி விட்டீர்களே!'' என்று வெளிப்படையாக வினவினாள் ரதி.

சிறு வியப்புடன் பரமேசன் நோக்க, பதில் சொல்லத் தயங்கினாள் பெரியவள்.

''சும்மா சொல்லுங்கள், அத்தை. எதுவானாலும் மறைக் காமல் சொல்லி விடுங்கள். உங்களுக்குச் சங்கடம் உண்டாகும் படி நடக்கக் கூடாது என்று அப்பா கண்டிப்பாகச் சொல்லியிருக் கிறார். சொல்லுங்கள், அத்தை!'' என்று உலுக்கினாள் வந்தவள்.

''அதில்லைம்மா... நம் வீட்டுப் பெண்கள், துணையின்றி, வெளியே ராத்தங்குவது இல்லை. அதுவும் வெறுமனே ஒரு காரில்...''

''தனியே வெளியே ராத்தங்கக் கூடாது...'' என்று, மனனம் செய்வது போல, ஒரு தரம் சொல்லிக் கொண்டாள் ரதி. ''இனிமேல் கவனம் வைத்துக் கொள்கிறேன்.''

''ஆனால், இந்தக் காரில் தங்கியதில் பயம் ஒன்றும் இல்லை. அத்தை! ஏசி கார். வெளியே இருந்து திறக்க முடியாது. மற்றப்படி, இங்கு கடைப்பிடிக்க வேண்டிய விதிமுறைகளுக்கு மாறாக, நான் என்ன செய்தாலும், கொஞ்சம்கூடத் தயங்காமல், தாராளமாகச் சுட்டிக் காட்டி விடுங்கள். என்ன?'' என்றவள், அடக்க முயன்று முடியாமல், ஒரு சின்னக் கொட்டாவியைக் கை மறைவில் வெளியிட்டு, ''சாரி!'' என்றாள்.

''இரவு சரியாகத் தூங்கவில்லை அல்லவா? அதுதான். அம்மா, ரதியைப் படுத்துத் தூங்கச் சொல்லுங்கள்...'' என்று பரமேசன் கூறிக் கொண்டு இருக்கும்போதே, ''ஆமாமாம். பரம் சொல்லுவது சரிதான். படுத்துக் கொஞ்சம் தூங்கும்மா. உதிம்மா, ரதிக்கு அவள் அறையைக் காட்டு. லோகா, காரிலிருந்து சாமான்களை எடுத்துக் கொடு...'' என்று ஒவ்வொருவருக்கும் அன்னபூரணி வேலை ஒதுக்கலானாள்.

''அம்மா! பொறுங்கள். முதலில் ரதிக்கு ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுங்கள். சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்கினால், கூடக் கொஞ்ச நேரம் நிம்மதியாக உறங்க முடியும்!'' என்றான் பரமேசன்.

''தாங்க்ஸ், பரமேசன்!'' என்று, ரதி அவனுக்கு நன்றி தெரிவித்தாள். ''எனக்கே கொஞ்சம் பசிதான். ஆனால், இந்த நேரத்தில் எங்கேயும் நின்று சாப்பிட யோசனையாக இருந்ததால், நேரே வந்துவிட்டேன். எனக்குப் பெரிதாக எதுவும் வேண்டாம், அத்தை. ரொட்டியும், அத்தோடு சேர்த்துச் சாப்பிட சாஸ், ஜாம் ஏதாவது இருந்தால் போதும்!'' என்றபடி அன்னபூரணியோடு உள்ளே சென்றாள் அவள்.

சமையல்கட்டில், தனக்கு முதல் காஃபி போட்டுக் கொண்டிருந்த சமையல்கார அன்னம்மாவைத் தோசை சுடச் சொல்லி, நாலு தோசைகளை மிளகாய்ப் பொடி, சாஸுடன் ஒரு வெட்டு வெட்டிவிட்டுத் தூங்கப் போனாள்.

சற்றும் அசைவற்று, அவள் தூங்கி எழுந்து வந்தபோது, பத்து மணிக்கும் மேலாக ஆகியிருந்தது.

அவளது அறையோடு இணைந்திருந்த குளியலறையில் அவசரமாகக் குளித்து உடை மாற்றிக் கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தாள். வீட்டுப் பெண்கள் இருவரும் ஹாலில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தனர்.

பையன்கள் இருவரும் கண்ணில் படவில்லை என்றாலும், வீட்டின் ஏதோ பகுதியில் பாப் இசை உரக்கவே முழங்கிக் கொண்டு இருப்பது கேட்டது. ஏதோ ஒரு மகனின் ரசனையோ, அல்லது ஆடியோ சிஸ்டத்தை அணைக்க மறந்து, வெளியே போய் விட்டார்களோ என்று எண்ணியவாறே, ரதி அன்ன பூரணியிடம் சென்றாள்.

உதயா குதித்தெழுந்து, அவளிடம் செல்ல, ''வாம்மா, நன்றாகத் தூங்கினாயா?'' என்று, எதிரில் கிடந்த சோஃபாவைக் காட்டி உட்காரச் சொன்னாள் அவள் அன்னை.

''உங்களுக்குக் குடிப்பதற்குப் பழச்சாறு ஏதாவது கொண்டு வரவா, ரதி?'' என்று வினவிய உதயாவின் கையைப் பற்றி, அருகில் உட்கார வைத்தாள் ரதி.

''எனக்கு இப்போது எதுவும் வேண்டாம். கூடவே, இந்த 'நீங்கள், வாங்க'ளும் வேண்டாம். உன்னை விட, நான் கொஞ்சம் பெரியவளாகத்தான் இருப்பேன் என்று நினைக் கிறேன். ஆனால் மிஞ்சி மிஞ்சி ஓரிரு ஆண்டுகள் வேறுபாடு தானே இருக்கும்? அதற்கெல்லாம் பெரிய மரியாதை காட்டி, என்னைத் தூர நிறுத்தி விடாதே. நீயும் நானும் சினேகிதிகள். சரிதானா?'' என்று அவள் சரளமாகக் கூறவும், மற்ற இருவரின் முகங்களும் மேலும் மலர்ந்தன.

''இரண்டு ஆண்டுகளா? முழுசாகப் பத்து மாதங்கள் கூடக் கிடையாது. நீ பிறந்த சேதி வந்தபோது, உதி எனக்கு வயிற்றிலே வந்து விட்டாளே. ஆனால், இந்த... வந்து, சில பேர் எல்லோரிடமும் மரியாதை எதிர்பார்ப்பதால், போட்டு விட்டாள் என்று நினைக்கிறேன்!'' என்று எப்படியோ விளக்கி முடித்தாள் அன்னபூரணி.

வியப்புடன் நோக்கியபோதும், அவளது தடுமாற்றத்துக்கு விளக்கம் ஏதும் கேளாமல், ''பரமேசன், லோகேசன் இருவரும் எங்கே, அத்தை? வேலைக்குப் போய்விட்டார்களா?'' என்று அங்கே இல்லாத மற்றவர்களைப் பற்றி விசாரித்தாள்.

அப்போதும், அன்னபூரணி சட்டென்று பதில் சொல்லி விடவில்லை. ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்துவிட்டு, பிறகு தலையசைத்து, அதை மாற்றி, ''பரம் எட்டு மணிக்கெல்லாம் கிளம்பி விடுவான். லோகா சின்னப் பிள்ளைதானே! அவன் சாயங்காலமானால், யாராவது சினேகிதன் வீட்டுக்குப் போவான். அல்லது இங்கேதான் எங்காவது சுற்றிக் கொண்டு இருப்பான்!'' என்றாள் புன்னகையோடு.

பதிலாக முறுவலித்துவிட்டு, ''ஆனால் அத்தை, எதற்கும் ரொம்பச் சத்தம் வேண்டாம் என்று லோகேசனிடம் சொல்லி வையுங்கள். தொண்ணூறு டிசைபலுக்கு அதிகமான சத்தத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால், காது சீக்கிரம் ரிப்பேராகி விடுமாம். கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்பாகப் பத்திரிகையில் படித்தேன். அப்புறம்...'' என்று குறும்பாக நோக்கி, ''உங்களுக்கு ஞாபக மறதி நிறைய உண்டு போல'' என்றுரைத்து முடித்தாள்.

''இ... இல்லையே... ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்?'' என்று அன்னபூரணி கேட்க, உதயாவும் வினாவாக நோக்கினாள்.

''பின்னே என்ன அத்தை? இன்று காலையில் நான் சொன்னதை, அதற்குள் மறந்து விட்டீர்களே. காலையில் ஐந்தே முக்கால் மணி இருக்குமா, எதையும் என்னிடம் வெளிப் படையாகப் பேசுங்கள் என்று உங்களிடம் நான் சொன்ன போது? அதற்குள் இரண்டு தரம் மறைத்து, முழுங்குகிறீர்களே!'' என்று முறுவலித்தாள்.

அன்னபூரணி அசடு வழியவும், அவள் கையைப் பிரியமாய்ப் பற்றி, "சும்மா சொல்லுங்கள், அத்தை. இப்போது உதயா என்றால் தயங்குவீர்களா? என்னையும் அப்படியே எண்ணிக் கொள்ளுங்கள். கொஞ்சம் கஷ்டம்தான். ஆனால், எனக்கு இந்தப் பக்கத்துப் பழக்க வழக்கங்கள் மட்டுமல்ல, அம்மா இல்லாததால் எந்தப் பக்கத்துப் பழக்க வழக்கங்களுமே தெரியாது. எல்லாமே நீங்கள் கற்றுக் கொடுத்தால்தான் உண்டு. நீங்களும் இப்படித் தயங்கினால் நான் என்ன செய்யட்டும், சொல்லுங்கள்!" என்றாள் இனிய குரலில்.

சிறு வருத்தமான முறுவலுடன் அவள் சொன்ன விதத்தில், அன்ன பூரணிக்கு அப்படியே உருகி விட்டது. தாயில்லாப் பெண் என்கிற கனிவு.

"என் கண்ணே..." என்று பற்றியிருந்த ரதியின் கையை முத்தமிட்டு, "உனக்கு நான் எல்லாம் கற்றுத் தருகிறேனடா செல்லம். அண்ணி இல்லாவிட்டால் என்ன? உதிக்குப் போல, உனக்கும் ஓர் அம்மாவாக இருந்து விடுகிறேன். அவ்வளவுதானே? உன் மாமாவும் இருந்திருந்தால், அப்பா அருகில் இல்லையே என்ற குறையும் உனக்கு இல்லாமல் போயிருக்கும். ஆனால்... சரி சரி. கடவுள் விதித்தது. சோகத்தைப் பற்றி அதிகம் பேசக்கூடாது. ஆனால், கண்ணு, அம்மா இல்லையே என்று நீ வருத்தமே படக் கூடாது. சரிதானா? இப்போது உனக்கு என்ன தெரிய வேண்டும்? சற்றுமுன் ஏன் தயங்கித் தடுமாறினேன் என்றுதானே! இதோ சொல்லுகிறேன்," என்று சொல்லத் தொடங்கினாள்.

"பாரம்மா, பரமும், லோகனும் உனக்குப் பெரியவர்கள். ஆண் பிள்ளைகள். 'அத்தான்' என்று முறை சொல்லி, மரியாதையாக அழைக்க வேண்டும். இப்போது உதியை 'வா, போ' என்பதுபோல, அவர்களைச் சொன்னால், அவ்வளவு நன்றாக இராது. அதிலும்... அதிலும், பரமேசனுக்கு விரைவிலேயே மணமாகப் போகிறது..." என்று அவள் கூறி முடிக்கும்போது குரல் சின்னதாகி இருந்தது.

ரதியின் அகன்ற விழிகள் அப்பாவியாய் அவளுடைய அத்தையை நோக்கின.

அந்தப் பிள்ளைப் பார்வைக்குப் பின் என்ன யோசனை ஓடியதோ, பேச்சு மட்டும் பெரியவளின் வார்த்தைகளுக்குத் தொடர்ச்சியாக வந்தது.

"ம்ம்ம்... அதெப்படி, அத்தை? ஆண் பிள்ளை என்றால், கொம்பா முளைத்திருக்கிறது? சரி... பரமேசனுக்காவது வயசு கூடுதல். மரியாதைப் பன்மையில் விளிக்கலாம். லோகனைப் பார்த்தால் என் செட் மாதிரியே இருக்கிறதே. அவனைப் போய், எப்படி 'வாங்கள் போங்கள்' என்பது? அதிலும், பழைய காலத்து சினிமா மாதிரி, 'அத்தான்' என்றால்... எப்படியோ இருக்கிறதே, அத்தை? ஏன் உதி, நீ லோகேசனோடு எப்படிப் பேசுவாய்?" என்று உதயாவிடம் திரும்பிக் கேட்டாள்.

தாயைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு, "சண்டை வந்தால் வாடா, போடாதான். சாதாரணமாய் வா, போ. அம்மாதான் மரியாதையாகப் பேச வேண்டும் என்பார்கள். அம்மா இல்லாத இடத்தில் அவனே வேண்டாம் என்பான்!" என்றாள் உதயா.

"ஆமாம், வந்தவளையும் கெடுத்து விடுங்கள்!" என்று வாய் சொன்னபோதும், அன்ன பூரணியின் முகத்திலும் சிரிப்புதான் விகசித்தது. "நீயும் பையன்களிடம் கேட்டுக் கொண்டு, அதன்படி பேசிக் கொள்ளேன், ரதிம்மா." என்று இலகுவாக அவள் விட்டுக் கொடுத்ததும், ரதிக்கு மகிழ்ச்சி அளித்தது.

அத்தை ஒன்றும் கண்டிப்பானவள் அல்ல.

அத்தைக்கும், அத்தை மக்களுக்குமாக வாங்கி வந்தவற்றை ரதி எடுத்து வந்து கொடுத்தாள். வீட்டிலிருந்த மூவருக்கும் எல்லாமே பிடித்துப் போகவும் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

மூவருமாகச் சற்று நேரம் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சற்று நேரத்தில், லோகேசனும் வந்து, அதில் கலந்து கொண்டான்.

ரதியின் தமிழ் பற்றிப் பேச்சு வந்தது.

''அதில் மட்டும் அப்பா ரொம்பவும் கண்டிப்பு. வீட்டில் தமிழ்தான் பேசியாக வேண்டும். அத்தோடு, வீட்டை ஒட்டி மூன்று தமிழ்க் குடும்பங்களையும் குடி வைத்திருந்தார். இதெல்லாம் போகத் தமிழ் கற்றுக் கொடுப்பதற்குத் தனியாக ஆசிரியர் வேறு. தாய்மொழிப் பற்று அப்பாவுக்கு நிறைய உண்டு.''

''நாங்கள் எல்லோரும் அஸ்லாம் என்றாலே, ஒரே 'டமால், டுமீல்' என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தோம். ஒவ்வொரு வினாடியும், உயிருக்குப் பயந்து ஓடிக் கொண்டிருப்பீர்கள் என்று நினைத்தேன். நீயானால், டியூஷன், அது இது என்று ரொம்ப சாதாரணமாகப் பேசுகிறாயே!'' என்று லோகேசன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

''எல்லா இடத்திலும் அப்படியில்லை, லோகன். பாக்கெட், பாக்கெட்டாகச் சில இடங்களில் மட்டும்தான். ஆனால், இப்போது தீவிரவாதிகள் ரொம்பவே வன்முறையாளர்கள் ஆகிவிட்டனர். கொலை ரொம்ப சாதாரணம் ஆகிவிட்டது. ஆனால், அதை ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்த்தால், அது மிகவும் அழகான மாநிலம். தூரத்து மலைகளை உதய நேரத்தில் பார்க்க வேண்டும்...! ஆரஞ்சிலிருந்து, மஞ்சள் தங்கமாகிப் பிறகு வெள்ளியாக மாறுவதை எத்தனை தடவை பார்த்தாலும், பிரமிப்புதான். புண்ணியம் என்றுகூடச் சொல்லுவார்கள்!'' என்றாள், ரதி.

''எனக்கும் அதெல்லாம் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆ...'' என்று தொடங்கிய உதயா, தமையனின் ''உஷ்''ஷில், கப்பென்று வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

சத்தமின்றி, ஜன்னல் அருகே சென்று, வாயில் புறம் நோக்கிய லோகேசன் வேகமாகத் திரும்பி வந்தான். ''அம்மா! நான் வீட்டில் இல்லை. பத்து மணிக்கே வெளியே போய்விட்டேன். இப்படியே பின்புறம் சென்று நைசாக வெளியேறி விடுகிறேன்!'' என்றவாறு ஓசையின்றி விரைந்தான்.

5

ஏன் இப்படி உளறுகிறான்?!

ரதி திகைத்து நோக்குகையில், ''அம்மா, நான் குளிக்கப் போகிறேன்!'' என்று, உதயாவும் அவளது அறையை நாடி, மாடிக்கு விரைந்தாள்.

அன்னபூரணியின் முகமும் சோர்ந்து விட்டிருந்தது.

எல்லோரையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு, பின்புறமாகப் பதுங்கிச் சென்ற லோகேசனைப் பிடித்து நிறுத்தி, ''என்ன

உளறல் இது, லோகன்? எதற்காக இப்படி ஓட வேண்டும்?'' என்று வேகமாகக் கேட்டாள்.

''கூட வா, சொல்லுகிறேன்!'' என்று அடிக் குரலில் கூறியபடியே, அவன் மேலே நடந்தான். ''ஆட்டோவில் வருவது, சவிதா. அண்ணனுக்கு வருங்கால யம... இல்லை, மனைவி. அவளுக்குப் பயந்துதான் இந்த ஓட்டம்.''

''அவளைப் பிடிக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. எதற்குப் பயந்து ஓட வேண்டும்? என்னோடு பேசிக் கொண்டு இங்கேயே உட்கார்ந்திருப்பதுதானே?'' என்று கூடவே நடந்தபடி கேட்டாள் ரதி.

''உட்காருவதா? உனக்கு அவளைத் தெரியாது. முதலில் அவள் வரும் ஆட்டோவுக்குப் பணம் கொடுக்கச் சொல்லுவாள். கொடுத்தால் திரும்பி வராது.''

''கொடுக்க மாட்டேன் என்று திடமாகச் சொல்லு.''

''அவ்வளவுதான். தொலைந்தேன். ஊதாரி. மாத நடுவில், ஓர் ஆட்டோவுக்குக் கொடுப்பதற்கு, அவனிடம் பணம் இல்லை. பாக்கெட் மணி முழுவதையும் அதற்குள் ஊதி விட்டேன். அது இதென்று, அண்ணனிடம் வத்தி வைத்து விடுவாள். ஐயோ, என்னை விடேன். அவள் கேட்டில் ஆட்டோவில் இருந்து இறங்கி, இன்னும் ஒன்றிரண்டு நிமிஷங்களில் வீட்டுக்கு வந்து விடுவாள். அதற்குள், நான் பின்புறம் போய் ஒளிந்து தப்பியாக வேண்டும்!'' என்று, லோகேசன் பதறவும், ரதி அவன் கையை விட்டு விட்டாள்.

அவள் மெள்ளத் திரும்பி ஹாலுக்குச் சென்றபோது, அழைப்பு மணி அடித்தது.

அதற்குள் அன்னபூரணியும் காணாமல் போயிருக்க, உள்ளிருந்து வந்த வேலைக்காரன், ''கதவைத் திறக்கவாம்மா?'' என்று ரதியிடம் கேட்டான்.

வாயிற் கதவைத் திறப்பதில் அன்னபூரணியின் பயத்தை அதற்குள் அறிந்து விட்டிருந்த ரதி, தானே பார்த்துக் கொள்வதாக வேலையாளை அனுப்பிவிட்டுப் போய்க் கதவைத் திறந்தாள்.

இரு பெண்களும், சில வினாடி, ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

வந்திருந்த புதியவளுக்குத் தன் தோற்றம் ஓர் அதிர்ச்சியே என்று ரதியால் உணர முடிந்தது. அதுவும் பிடிக்காத அதிர்ச்சி. தன்னைப் போல ஒருத்தியை, வந்தவள் எதிர்பார்க்கவில்லை என்று நன்றாகவே தெரிந்தது.

அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கையில், ரதிக்கும் ஏமாற்றம் தான்.

அவள் பார்த்த அளவில், அவளுக்குப் பரமேசனிடம் சற்று மதிப்பு உண்டாகி இருந்தது. அவனது தோற்றத்தில் இயல்பான கம்பீரம் இருந்தது. கூடவே அடுத்தவர் கருத்தை உறுத்தாத அளவில், தோற்றத்தில் கவனம் எடுத்திருப்பதும் தெரிந்தது. கூடவே, மற்றவர்களிடம் அலட்டல் இல்லாத அக்கறை காட்டுவதும் புரிந்தது.

அவளைச் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்கச் சொன்னதே அதற்குச் சான்றுதானே.

தன் வருங்கால மனைவியாக அவன் தேர்ந்தெடுத்திருந்த பெண்ணிடமும், இந்தத் தன்மைகளை ரதி உள்ளூர எதிர்

பார்த்திருந்தாள் போலும். ஆனால் அவற்றில் எதையும் காணாதது அவளுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

ஓர் ஆணால் இதைப் புரிந்து கொள்ள முடியுமோ, என்னவோ! தன் தோற்றத்தில், சவிதா அதிகப்படி அக்கறை காட்டியிருந்தது, ரதிக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

முக அலங்காரம், இன்றைக்கு எல்லோரும் செய்வதுதான். ஆனால், தன்னை மிகவும் வெள்ளையாகக் காட்டிக்கொள்ள, அவள் மிகவும் முயன்றிருந்தாள். குறைந்தபட்சமாய், அந்த முயற்சியைக் கழுத்து, கைகளுக்கும் செய்திருக்கலாம். சிக்கனம் பார்த்து, அதைச் செய்யாமல் விட்டதால், யாருடைய முகத்தையோ, அவளது கழுத்தில் ஒட்ட வைத்தது போன்று, விசித்திரமாகத் தோன்றினாள்.

கமீசின் கழுத்துப் பூவேலையைத் துப்பட்டாவை அடக்கம் காட்டிப் போர்த்தியிருந்த விதம், ஒழுங்கற்று மறைத்துக் கெடுத்தது. அதற்கு மேல் முக்காடு வேறு.

வட இந்தியாவில், எல்லாப் பெண்களும்... அதாவது எல்லாக் குடும்பப் பெண்களும் முக்காடு போடுவார்கள் என்று நினைத்தாள் போலும்.

இது தனக்காகப் போடப்பட்ட முக்காடு என்று புரியவும், சிரிப்பை அடக்க ரதி சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது.

சுரிதார் செட்டில் இருந்த வண்ணம் என்று, அவளுக்குக் கொஞ்சமும் பொருந்தாத நிறத்தில் உதட்டு, நகச்சாயம் வேறு.

இப்படி ஒருத்தியை இந்தப் பரமேசன் எங்கிருந்து பிடித்தான்?

தன்னுடைய ஜீன்சையும், டெனிம் டாப்ஸையும் பார்த்து, இவள் என்ன எண்ணுவாள்?

ரதி யோசிக்கையில் வெளியே இருந்து ஆட்டோ ஒலி யெழுப்பியது.

சவிதாவும் திகைப்பிலிருந்து மீண்டு, "நீ... நீங்கள்... வந்து, ரதிதானே?" என்று வினவினாள்.

ரதி என்ற தன் பெயரே இவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று ரதி உணர்ந்தாள். லோகேசனும், உதயாவும் ஓடியது நினைவு வர, "ரதியேதான்!" என்றாள் அழுத்தம் திருத்தமாக. "உங்கள் பெயர் சவிதா என்று நினைக்கிறேன். பெயருக்குப் பொருத்தமாக, உங்கள் முகம் வெளேரென்று, வெள்ளையடித்த மாதிரி இருக்கிறது!" என்று முறுவலித்தாள்.

ரதியின் கிண்டலைப் புரிந்து கொள்ளாமல், பெருமைப் புன்னகை புரிந்தாள் மற்றவள்.

ஆட்டோ திரும்பவும் சத்தம் கொடுக்கவும், உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள் சவிதா. "வேறு யாரும் இல்லையா? லோகேசன் எங்கே போனான்?" என்று விசாரித்தாள்.

ஹாலை ஒரு தரம் பார்த்துத் தோளைக் குலுக்கினாள் மற்றவள்.

"யாரும் இல்லையா? அடடா! இப்போது ஆட்டோவுக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டுமே!" என்று கவலை காட்டினாள் சவிதா.

"கொடுங்களேன்!" என்றாள் ரதி சாதாரணமாக. "கொடுத்து விட்டு வாருங்கள்!" என்று சோஃபாவை நோக்கி நடந்தாள்.

"எப்படிக் கொடுப்பது?" என்றாள் மற்றவள் பதிலுக்கு.

"புரியவில்லையே!" என்று ரதி திரும்பி வியந்து நோக்கவும், சவிதாவின் முகம், அந்த ஒப்பனைக்கும் மீறி, லேசாகச் சிவந்தது.

ரதியின் வளைவான புருவங்கள் உயரவும், சமாளித்துக் கொண்டு, "அ... அதில்லை, ரதி. என்னிடம் ஐந்நூறு ரூபாய் நோட்டாக இருக்கிறது. அ... அதனால்தான்..." என்று ரதியையே பார்த்தாள்.

குறிப்பறிந்து, ரதி பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணினாள் போலும்.

என்ன நம்பித்தனம். இவளுக்காக, நான் பணம் தர வேண்டும் என்று இவள் எப்படி எதிர்பார்க்கிறாள் என்று, ரதிக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

தன் வியப்பை வெளிக் காட்டாமல், "நோட்டைக் கொடுங்கள். என்னிடம் சில்லறை இருக்கிறதா என்று பார்க்கிறேன்!" என்றாள் இயல்பான குரலில்.

ரதியிடம் இருந்து பணம் பெயராது என்று புரியவும், "இல்லை... ஆட்டோக்காரன் இப்படி ஹார்ன் அடிக்கிறானே, அவனிடமே சில்லறை கேட்டுக் கொடுத்துவிட்டு வருகிறேன்!" என்று வேகமாக வெளியே போனாள் சவிதா.

இப்படியொரு பெண்ணா என்று ரதிக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

கவலையாகவும்.

இவள் மருமகளாகி வீட்டுக்குள் வந்தால், அத்தை, லோகன், உதி இவர்கள் கதி எல்லாம் என்ன ஆகும்?

பரமேசன்... அவனுக்கு இதுவா பிடித்திருக்கிறது? ஆச்சரியம்தான்!

வீட்டு மனிதர்கள் எவ்வளவு நேரம் ஒளிந்து கொள்ள முடியும்?

கூடவே, ரதி என்ன எண்ணுவாள்... என்ன பண்ணுவாள் என்றும் தோன்ற, அன்ன பூரணி முதலில் வந்து சேர்ந்தாள்.

அப்போதுதான் சவிதாவைப் பார்ப்பது போல நடித்து, "அடடே, சவிதாவா? நீ எப்போதம்மா வந்தாய்? இவ்வளவு சீக்கிரம்.. வந்து... இந்த நேரத்தில் நீ வருவாய் என்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை!" என்று தட்டுத் தடுமாறி, ஒருவாறு அவளை வரவேற்றாள்.

"இந்த மாதிரி இக்கட்டான நேரத்தில், நீங்கள் தனியே கஷ்டப்படும்படி நான் விட்டு விடுவேனா, அத்தை? அதனால்தான், அப்பா வேலைக்குச் சென்றதுமே, நானும் கிளம்பி ஓடி வந்தேன்!" என்றாள் சவிதா, பெரும் சுமை தூக்குகிற பாவனையில்.

நன்றி தெரிவிக்காமல், "என்ன இக்கட்டான நேரம்?" என்று, அன்னபூரணி திகைத்த போதும், கோபப்படாமல் விளக்கினாள், "பின்னே என்ன அத்தை? ஆண்டுக்கணக்கில் பாராமல் இருந்த தூரத்து உறவினரை, அதுவும் ஒரு வயதுப் பெண்ணை, வீட்டில் வைத்துப் பராமரிப்பது என்றால் சும்மாவா? எவ்வளவு சிரமம்! இங்கேயே இருந்து, உதவியிருக்க வேண்டியது. துரதிர்ஷ்ட வசமாக இடையில் மாமா இறந்ததால், அதற்கு வழியில்லாமல் போயிற்று. வந்தாவது, உதவி புரிவது என் கடமை அல்லவா?"

ரதியின் கண்களில் குறும்பு பளிச்சிட்டது. "நீங்கள் சொல்வது, ரொம்ப சரி, சவிதா. ஒரு வயதுப் பெண்ணைக் கவனிப்பது என்றால், ரொம்பவே சிரமம்தான். அதில் அத்தைக்கு உதவியும் அவசியமே!" என்று சிரியாமல் கேட்டாள்.

தன்னை மீறி நகைத்துவிட்டு, உதயா கைகளால் வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

"உங்... உங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லையே என்று, உதயா சிரிக்கிறாள். ஒருவருக்கு ஒன்று தெரியவில்லை என்றால், என்னவென்று சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமே தவிர, இப்படிச் சிரிக்கக் கூடாது, உதயா. இப்படி நீ சிரிப்பது உன் அண்ணனுக்குத் தெரிந்தால், உனக்குப் பண்பில்லை என்று திட்டிவிட மாட்டாரா?" என்றாள் சவிதா.

உதயாவின் கண்களில் தோன்றிய அச்சம், சவிதாவின் மறைமுக மிரட்டலைப் புரிய வைக்க, "ஆனால் எனக்கு 'ஒன்றும்' தெரியவில்லை என்று நீங்கள் சொல்ல முடியாதே!" என்றாள் ரதி புன்னகையோடு. தொடர்ந்து, "ஒன்று மட்டுமல்ல, இரண்டு, மூன்று... எல்லாமே தெரியும். மில்லியன், டிரில்லியன் கூடக் கணக்கிட்டிருக்கிறேனே!" என்று சிறுபிள்ளை போலப் பெருமையடித்தாள்.

மீண்டும் முகத்தில் சிரிப்பு படர, வாயைப் பொத்திக் கொண்டு எழுந்து ஓடிவிட்டாள் உதயா.

என்னதான் உதயாவை மிரட்டுகிறாளே என்று, சவிதாவுக்கு அசடு வழிய வைத்த போதும், அவள் இந்த வீட்டுக்கு வரப்போகும் மருமகள், விருந்தாடி வைத்திருக்கும் தன்னால், வீட்டுப் பெண்ணுக்கும், மருமகளுக்கும் இடையே உரசல் நேர்ந்து விடக் கூடாது என்று எண்ணிய ரதி உரக்க, "உதி, சவிதாவுக்குப் பழச்சாறு கொண்டு வரத்தானே ஓடினாய்? அப்படியே, எனக்கும் எடுத்து வருகிறாயா? சென்னை வெய்யில், எனக்குத் தாகமாய் எடுக்கிறது!" என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

அப்போதைக்குச் சமாதானம் அடைந்தபோதும், தன்னைப் பார்த்துச் சிரித்த உதயாவைத் தண்டிக்காமல் விடச் சவிதாவுக்கு

மனமில்லை. ஆனால், பழச்சாறை விடவும் பிடிக்காமல், சாதாரணமாகப் பேசலானாள். டீபாய் மேல், ரதி கொண்டு வந்திருந்த பொருட்கள் இருக்கவே, பேசப்படும் விஷயம் அதுவாயிற்று.

சணலைப் பிரித்தெடுத்து, மெல்லிய நூலாக்கி, அத்துடன் செயற்கை இழைகளைச் சேர்த்து நெய்யப்பட்டிருந்த துணிகளை, அங்கே எல்லோருக்குமே, ரதி வாங்கி வந்திருந்தாள். அன்னபூரணிக்குச் சால்வை, அவளுடைய மகன்களுக்கு டீ ஷர்ட்... உதயாவுக்குச் சுரிதார் செட்!

தனக்கு ஒன்றும் வாங்கி வரப்படவில்லை என்று அறிந்ததும், சவிதாவின் நெஞ்சு காந்தியது.

ரதி எதற்காக அவளுக்கு வாங்கி வர வேண்டும் என்று யோசிக்க, அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. வாங்காமல் எப்படி வரலாம் என்றுதான் தோன்றியது. எப்படியும், பரமேசனுக்கு மணமாகப் போகிறது என்று, இவளுக்குத் தெரியாமலா இருந்திருக்கும்?

இந்த வீட்டுக்கே தலைவியாகப் போகிறாள். இருப்பதில் விலை உயர்ந்ததாய், அவளுக்கல்லவா பரிசளித்திருக்க வேண்டும்?

அதைச் செய்யாமல் விட்டதற்காக, முதலில் ரதியைக் குட்ட வேண்டும்.

"என்ன, அத்தையையும், அவர்களுடைய பிள்ளைகளையும் அரிசி பருப்பு என்று எண்ணினீர்களா? அவர்களை மூட்டை கட்ட, சணல் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்களே!" என்று கிண்டலடித்துவிட்டு, "சணல் என்றால் விலையும் குறைவாக இருக்கும். அப்படித்தானே? எல்லாம் என்ன விலையிருக்கும்?" என்றும் நாகரீகமற்று வினவினாள்.

அருவருப்பை மறைத்துக் கொண்டு, ''அந்தப் பக்கம் விளைவதாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன். பக்கத்தில் பெங்காலில் சணல் அதிகம் விளைவதாகப் படித்திருப்பீர்களே!'' என்றாள் ரதி அமைதியாக.

ரதி கொண்டு வந்திருந்தனவற்றுள், ஒரு செய் நீரூற்று இருந்தது. அழகான வடிவமைப்பு. சிறு மோட்டாருடன் கூடியது. ஊற்றாகப் பீறிடும் நீர், மூன்று வழிகளில் பிரிந்தோடி, கீழே சேரச் சேர, மீண்டும் ஊற்றாகப் பீறிட்டது.

''ஐயையோ! இதென்னது? வீட்டுக்குள் தண்ணீர் அடித்துக் கொண்டு? காற்றில் நீராவி அதிகமாகி, எல்லோருக்கும் சளி பிடித்துவிடாதா? அதிலும், அத்தை மாதிரி வயதானவர்களுக்கு இழுப்பே வந்துவிடும். அதுபற்றி யோசிக்கவே தோன்ற வில்லையா? ச்சு! முதலில், இதைத் தூக்கித் து... இதை உள்ளே எடுத்து வை, உதயா!'' என்று அறிவியல், ஆரோக்கியம் பற்றிய தன் அறிவுத் திறனையும், வருங்கால மாமியார் மீதுள்ள அக்கறையையும் சேர்த்துச் சவிதா வெளிப்படுத்தினாள்.

ஆனால், அதைப் பாராட்டத்தான் அங்கே யாரும் இல்லை.

''அம்மா ஒன்றும் 'வயதானவர்கள்' இல்லை!'' என்றாள் உதயா ஆத்திரத்தோடு.

''இந்த 'வயது' பற்றி, ரொம்பவும் குழம்புகிறீர்களே!'' என்றாள் ரதி கிண்டல் போல.

6

உதயா தன் பேச்சை மறுப்பது, சவிதாவுக்கு ஆத்திர மூட்டியது. அதுவும் புதிதாக வந்தவளோடு சேர்ந்துகொண்டு,

வருங்கால அண்ணியை எதிர்க்கிறாளே. அத்தோடு, இவளுடைய அம்மா என்ன குமரியா? வயதானவள் இல்லை யாமே! புருஷனோடு இந்தம்மாவும் போய்ச் சேர்ந்திருந்தால், எதற்கும், 'அம்மா, அம்மா!' என்று உருகுகிறானே... பரமேசன், அந்தத் தொல்லை அடியோடு இல்லாமல் போயிருக்கும்.

அதையெல்லாம் வெளிப்படையாகச் சொன்னால், ஏதோ ஒரு வகையில் பரமேசனிடம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டால் நன்றாயிராது என்கிற ஒரே காரணத்துக்காக, மனதை மறைத்துச் சவிதா புன்னகை செய்தாள். ''அத்தை மீது நமக்கு இருக்கும் அன்பினால், அத்தைக்கு வயதாகி விட்டதை, நம் மனம் ஒப்பாதுதான். ஆனால், ஒன்றை நீ யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும், உதயா! நடக்க வேண்டியது ஒழுங்காக எல்லாம் நடந்திருந்தால், இப்போது உன் அம்மா என்ன ஆகியிருப் பார்கள், சொல்லு,'' என்று வெட்கப்படுவது போலத் தலையைச் சரித்து, ஓரக் கண்ணால் பார்த்தாள்.

''நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் என்றே எனக்குப் புரியவில்லை. எப்படியும், ஒழுங்காக எது நடந்திருந்தாலும், என் அம்மா இப்படியேதான் இருந்திருப்பார்கள்!'' என்றாள் உதயா எரிச்சலை மறையாமல்.

''அத்தோடு, நாற்பத்தேழு வயதில் யாரும் வயதானவர்கள் ஆகி விடுவதில்லை, சவிதா. இப்போது அறுபது வரையே, மத்திய வயதுதான். என் அப்பாவுக்கு ஐம்பத்து நாலு வயது. ஆனாலும், பெரியவரிடம் ஆசீர்வாதம் வாங்க வந்தேன் என்று யாராவது வந்தால், விரட்டியடித்து விடுவார்!'' என்று இலகுவாகப் பேசினாள் ரதி.

''உன் அப்பாவை நான் பார்த்தது இல்லை என்பதால், அவரைப் பற்றி நான் அபிப்பிராயம் சொல்வது சரியல்ல.

ஆனால், அறுபதை நெருங்கும் ஒருவர், ஆசி கொடுக்க மறுப்பது என்றால், விசித்திரமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் நான் சொல்ல வந்ததே வேறு. வயது என்னவாக இருந்தாலும், பாட்டியாகிறபோது, அவர்களைச் சின்ன வயது என்று சொல்ல முடியாதுதானே?'' என்று, ஆணித்தரமாகக் கேட்டு முறுவலித் தாள் சவிதா.

''பாட்டியா?'' என்று, மற்ற மூவருமே அதிர்கையில், ''மாமா மட்டும் சாகாமல், நடக்க வேண்டியது ஒழுங்காக நடந்திருந்தால், அத்தை இப்போது அந்தப் பதவிக்குத் தயாராகிக் கொண்டுதானே இருந்திருப்பார்கள்!'' என்று கேட்டு, எல்லோரையுமே வாயடைத்துப் போக வைத்தாள் அவள்.

ஒரு வழியாக, இந்த மக்கு, மர மண்டைகளுக்கு, விஷயத்தைப் புரிய வைத்து விட்ட திருப்தியால் அவள் முறுவலிக்க, அவள் முகத்தில் ஓங்கி அறைந்து, அந்தச் சிரிப்பை மறைய வைக்க வேண்டும் போல இருந்தது என்று, தனிமையில் ரதியிடம் சொன்னாள் உதயா.

ரதிக்கும் அப்போது அப்படித்தான் இருந்தது.

அப்போது மட்டுமல்ல. சவிதாவோடு கழிந்த நேரத்தில், பலமுறை அவள் முகத்தில் ஓங்கி அறைய வேண்டும் என்று அவளுக்குத் தோன்றத்தான் செய்தது.

அதிலும், அந்த வீட்டிலேயே உட்கார்ந்து, அவள் கொண்டு வந்து கொடுத்த பழச்சாறையே குடித்துக் கொண்டு, அநாகரீக மாக எப்படிப் பேசினாள்!

தனக்கும், அந்த வீட்டுத் தலைமகனுக்கும் திருமணம் நிச்சயமாகி இருக்கிறது என்கிற விஷயத்தை, யாரும் ஒரு கணம் கூட மறந்துவிடக் கூடாது என்பதில், சவிதா எப்போதும்

குறியாக இருந்தாள். பரமேசனும் தானும், மனதால் ஒன்று என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாக எல்லோருக்கும் தெரிய வைப்பதிலும் அப்படித்தான்.

இருக்கட்டும். தாராளமாக இருக்கட்டும் என்பதுதான் ரதிக்கும்.

ஆனால், அதை அவள் தெரிய வைத்த விதம்... அதுதான் ரதிக்கு ஆத்திரமூட்டியது.

பொதுவாகப் பேசத்தான் ரதி முயன்றாள்.

குடித்துக் கொண்டிருந்த பழச்சாறைப் பற்றி, ''நன்றாக இருக்கிறது. முன்பே தயாரித்தது போல அல்லாமல், புதிதாகச் செய்த மாதிரி சுவையாக இருக்கிறது!'' என்றாள்.

ஒரு வீட்டுக்குச் செல்லும்போது, வீட்டார் மனதுக்கு இதமாக நடக்கும் கடமை, விருந்தாளிக்கும் உண்டல்லவா? அத்தோடு, பழச்சாறும் மெய்யாகவே நன்றாகத்தான் இருந்தது. அதை அவள் வாய் விட்டுச் சொன்னதும், தாயார், மகள் இருவர் முகங்களும் மலர்ந்தன.

''கல்ச்சுர'லில் கற்றுக் கொண்டு வந்து, உதயாவே தயாரித்தது, ரதிம்மா!'' என்று பெருமையுடன் அன்னபூரணி அறிவிக்க, ''அப்படியா? பாராட்டுகள் உதி. வேறு என்னென்ன கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள்?'' என்று ரதி ஆவலுடன் கேட்க, அது பற்றிக் கலகலப்பாக உரையாடல் நடந்தது.

இன்னொரு பெண்ணைப் பாராட்டுவது, சவிதாவுக்கு எப்படிப் பிடிக்கும்?

அதுவும், தண்டிக்கப்பட வேண்டியவள் என்று அவள் எண்ணிய உதயாவை!

எனவே, ''இவளைப் பற்றித்தான் எங்கள் இருவருக்கும் ஒரே கவலை!'' என்றாள் உரக்க. ''இவள் அண்ணனுக்கும் எனக்கும்!''

''என்ன கவலை?''

ரதி புரியாமல் புருவம் சுருக்கவும், ''கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்து, இந்த மாதிரி வீட்டுக் கலைகள் படிக்கத் தொடங்கி, நாலைந்து மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. இன்னமும், ஒரு மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்தும், இவளைப் பெண் கேட்டு வரவே இல்லை. அதுதான் எங்களுக்குக் கவலை!'' என்று, உதயா அங்கே இல்லாதது போல, அவளைப் பற்றிப் பேசினாள்.

அம்மா, மகள் இருவர் முகங்களும் சுண்டிப் போவதைப் பார்த்த ரதிக்கு நெஞ்சு கொதித்தது.

சவிதா சொல்வது மெய்யோ, பொய்யோ? ஆனால், அவள் இப்படிப் பேசியது அநாகரீகம் என்றால், அதை மறுத்துப் பேசுவது, இன்னமும் அசிங்கமாகத் தோன்றும்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்தார்கள் என்றால், பொய்ப் பெருமை பேசுவது போல இருக்கும். அத்தோடு, என்னவோ, அதை ஒரு பெரிய விஷயமாக எண்ணுவது போலவும் தோன்றும். அப்படி வரவில்லைதான் என்றாலோ, என்னவோ திருமணத்துக்கே லாயக்கில்லாமல், உதயா ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்று ஒப்புவது போல ஆகும்.

ஒரு சின்னப் பெண்ணை என்ன மாதிரி நிலையில் நிறுத்துகிறாள்!

பார்த்ததுமே மனம் பிடித்துப் போன உறவுகள். அவர்களும் ஒதுங்காமல் பிரியமாகப் பழகவே, ரதிக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. புது இடம் என்கிற நினைவே வரவில்லை.

இந்த சவிதா வந்து, மூக்கை நீட்டும்வரை.

எதைச் சொல்லவும் முடியாமல், இருவரும் தவிப்பதையும், அதைச் சவிதா ரசிப்பதையும் கண்ட ரதியால் அதற்கு மேல், பொறுக்க முடியாமல் தலையிட்டாள்.

''என்னது? பெண் கேட்டு வருவதா? வீட்டில் ஒரு பெரிய துக்கம் நேர்ந்து, இவ்வளவு சீக்கிரமாகவா? சேச்சே! அசுசியாக இல்லை? அப்படி யாராவது வந்து கேட்டால், பண்பே இல்லாதவர்கள் என்று விரட்டி விடுங்கள், அத்தை!'' என்றாள் அன்ன பூரணியிடம்.

வியப்பும் நிம்மதியுமாகப் பெரியவள் பார்க்கும்போதே, ரதி, சவிதாவிடம் திரும்பினாள். ''ஆனால், நம் நாட்டில், அந்த அளவுக்கு அநாகரீகம் பிடித்தவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். உங்களுக்கு என்ன தோன்றுகிறது, சவிதா?'' என்று அவளிடம் நேரடியாகக் கேட்டாள்.

இந்த நேரடிக் கேள்வியில், சவிதா சற்றுத் தடுமாறிப் போனாள்.

ஆம், இல்லை என்று எதுவும் சொல்ல முடியாத நிலை.

ஆமாம் என்றால், தன்னைத் தானே மறுத்துப் பேசுவது போல ஆகும். இல்லை என்றாலோ, முதலில் அவள் பேசியதே அநாகரீகம் என்று ஆகும்.

அவள் பேசியதுஅநாகரீகமாகவே இருக்கலாம். ஆனால், அதை இவள் எப்படி எடுத்துக் காட்டலாம்.

இந்த வீட்டுத் தலைவனை மணக்கப் போகிறவள் என்கிற மரியாதையே இல்லாமல் சிறுமைப்படுத்துவதா?

இந்த ரதி வேண்டும் என்றே அவளைத் தாக்கியிருக்கிறாள்.

அதாவது விரோதி.

சவிதாவுக்கு உலகில் உள்ள அத்தனை பேருமே விரோதிகள்தான். எல்லோருமே, ஏதோ ஒரு விதத்தில், அவளுக்குக் கெடுதல் பண்ணியவர்கள்தான். அதிலும் இந்த வீட்டில் உள்ளவர்கள், புதிதாக வந்திருக்கும் இவள் உட்பட, அத்தனை பேருமே விரோதிகள்தான்.

பரமேசன் தவிர. அவனும் சும்மா தலையாட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமே தவிர, கேள்வி கேட்கவே கூடாது.

"என்ன, பதிலையே காணோம்?" என்று மறுபடியும் சவிதாவைக் கேட்டாள் ரதி. ரதி வேண்டும் என்றே விடாமல் தன்னை வம்புக்கிழுப்பதாகச் சவிதா நினைத்தாள். பதில் சொல்லச் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டுதானே, சும்மா இருக்கிறாள். சரி என்று பேசாமல் விட்டுவிட வேண்டியதுதானே? அதை விட்டுத் திரும்பத் திரும்பக் கேட்பதா? இருக்கட்டும். உனக்கும் வைக்கிறேன், ஆப்பு.

கண்களில் ஒரு பளபளப்புடன் ரதி அவளையே பார்க்கவும், "அது... அது... வந்து, பரமைக் கேட்டுத்தான் அபிப்பிராயம் சொல்ல முடியும்!" என்றாள் சவிதா, குரலில் ஓர் அழுத்தத்துடன்.

பொதுவாகப் பரமேசனின் பெயரைச் சொன்னால், அந்த வீட்டில் உள்ளவர்கள் அமைதியாகி விடுவது வழக்கம். அதற்காகத்தான், அவன் பெயரை, அதுவும் உரிமைப் பாணியில் சவிதா பயன்படுத்தியது.

ஆனால், விருந்தாடி வந்தவள் வேறு மாதிரி ஆளாக இருந்தாள்.

"ஏன்? உங்கள் அபிப்பிராயத்தைத்தானே நான் கேட்டேன்?" என்று மீண்டும் அதே கேள்வியிலேயே நின்றாள்.

"நான் எப்போதும் அவர் விருப்பம் போலத்தான் நடப்பது."

ஆனால், ரதி அவளை விடுவதாக இல்லை. குறைந்த பட்சமாய், அவள் இருக்கும்போதாவது, சவிதா திமிராகப் பேசக் கூடாது. அன்ன பூரணியையோ, உதயாவையோ வருத்தக் கூடாது.

அதே குறிக்கோளுடன், சவிதாவைத் துளைத்தெடுத்தாள். "ஆனால் உங்களுக்கும் சுய மூளை உண்டுதானே? உங்களுக்கு என்ன தோன்று..."

குறுக்கிட்டு, "எனக்கு ஒன்றும் தோன்றாது!" என்றாள் சவிதாவும் பதிலுக்கு. "என் பரமேசனின் விருப்பம்தான் என் விருப்பமும். அவர் சொன்னதை ஏற்க, என் மனதைத் தயாராக வைத்திருக்கிறேன். ஏன் அத்தை, கல்யாணம் நிச்சயமான பெண்களின் கடமை அதுதானே?" என்று அன்னபூரணியைத் தனக்குத் துணைக்கழைத்தாள். பிறகு, "எனக்கு அம்மா இருப்பதால் இந்த நல்ல நெறிமுறைகளை எல்லாம் எனக்கு நன்றாகக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், நீ பாவம்! உனக்கு இதெல்லாம் என்னவென்றே தெரியாது!" என்றுரைத்து, ரதியின் தாயில்லாக் குறையைச் சுட்டிக்காட்டி, அவளை வருத்தப்பட வைக்க முயன்றாள்.

ஆனால், சிறு வயதில் இருந்தே தாயில்லாமல் வளர்ந்திருந்த ரதியைக் காயப்படுத்தும் வலிமை, அவளது அம்புக்குக் கொஞ்சமும் இருக்கவில்லை.

அத்துடன், சவிதாவின் நோக்கம் புரிந்ததால், திருப்பிக் கொடுப்பதை மட்டும்தான் ரதி நினைத்தாள். கொடுக்கவும் செய்தாள்.

''நல்ல வேளையாக எனக்கு ஓர் அம்மா இருந்து, இந்த மாதிரிக் கண்ணராவிகளைக் கற்றுத் தரவில்லை. அங்கே சிடியில், 'மை டியர் மார்த்தாண்டன்' என்று ஒரு திரைப்படம் பார்த்தேன். அந்த மாதிரி அல்லவா இருக்கிறது. அத்தானுக்கு என் ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்! பத்தே நாட்களில் வாழ்க்கை போரடித்துவிடும்.''

''பின்னே, வெட்டு, குத்து என்று புருஷனோடு சண்டை போட்டுக் கொண்டா இருப்பார்கள்? அதுவா மேல் என்று சொல்கிறாய்?'' என்று, ஏக வசனத்தில் திருப்பிக் கேட்டாள் சவிதா. முதலில் பயன்படுத்திய மரியாதைப் பன்மை, நினைவுகூட வரவில்லை.

''ஆனால், அதுகூட போரடிப்புக்கு எவ்வளவோ மேல்!'' என்றாள் ரதியும் விடாமல்.

இந்த வார்த்தைகளை முழுவதுமாக, அப்படியே கொண்டு போய்ப் பரமேசனிடம் ஒப்புவிக்க வேண்டும் என்று சவிதாவின் மனம் பரபரத்தது. ஆனால் இந்த நேரத்தில் அவனைச் சந்திப்பது கடினம். சந்தித்தாலும், அவன் நின்று பேச மாட்டான். இதுவோ, மனதில் ஆழப்பதிய வைக்க வேண்டிய ஒன்று.

எனவே, சரியான தருணத்துக்காக, ரதியின் வார்த்தைகளைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்தாள் அவள்.

அப்போதைக்கு ரதியின் கை மேலோங்கி இருப்பதை உணர்ந்து, அத்தோடு வீட்டினரும் அவள் பக்கமாக இருப்பது புரியவும், சவிதா பின் வாங்க முடிவு செய்தாள்.

அதற்காகத் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டாள் என்பதாக அல்ல. புலி பதுங்குவது பாய்வதற்காக என்கிற தத்துவம். பாய்ந்து, முழுப் பலத்துடன் அடிப்பது எப்படி என்று திட்டமிட எடுத்துக் கொண்ட அவகாசம்.

ஏனெனில், சாதுக்களாக, கொடுக்கிற குட்டுகளை வாய் பேசாது வாங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்குப் பக்கபலம் ஒன்று வந்திருக்கிறதே.

நாலு நாள் இருந்துவிட்டு ஓடப் போகிறவள் அவள் என்பதை மறந்து, சின்னது வேறு துள்ளிக் குதிக்கிறது. அதட்டி அடக்காமல், பெரியதும் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறது.

எல்லோருக்கும் சேர்த்தல்லவா கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இப்போது எப்படிக் கௌரவமாகப் பின் வாங்குவது என்று அவள் யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, ரதி அதற்கு வழி வகுத்துக் கொடுத்தாள்.

''அத்தை, எனக்குக் கொஞ்சம் சில்லறைச் சாமான்கள் வாங்க வேண்டும். ஷாம்பூ, சோப்பு... இந்த மாதிரி. பக்கத்தில் நல்ல கடை ஏதாவது இருந்தால், என்னைக் கூட்டிப் போகிறீர்களா?'' என்று அன்னபூரணியிடம் கேட்டவள், சவிதாவிடம் திரும்பி, ''சாரி, சவிதா! இதெல்லாம் எனக்கு அவசரமாக வேண்டியவை. எனவே வாங்குவதற்காக நாங்கள் வெளியே போக வேண்டியிருக்கிறது!'' என்றாள்.

'கிளம்பு' என்று சொல்லாமல் சொல்லுகிறாள்.

ஆத்திரம் வந்தபோதும், தோற்றோடுவது போலத் தோன்றாமல், எப்படிக் கிளம்புவது என்றுதானே, சவிதாவும்

யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். எனவே, ''எனக்குமே வீட்டில் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது. எப்படிக் கிளம்புவது என்றுதான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்,'' என்று எழுந்தாள்.

இதில் யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது என்று ரதி பார்க்கும்போதே, அன்னபூரணி எழுந்து சென்று, ஒரு பையில் கொஞ்சம் பழங்கள் எடுத்து வந்து கொடுத்தாள்.

பையை வாங்கிக் கொண்டு, ஒரு கணம் தயங்கிவிட்டுச் சவிதா கிளம்பினாள்.

அவள் அந்தப் பக்கம் போனதும், உதயா தலைவலித் தைலத்தை எடுத்து வந்து கொடுக்க, நெற்றிப் பொட்டுகளில் அதைப் பூசியவாறே, அன்னபூரணி படுக்கச் சென்றாள்.

தனிமை கிடைத்ததுமே, உதயா குமுறத் தொடங்கி விட்டாள்.

''இவள் வந்தாலே இப்படித்தான். என்னவாவது சொல்லி, அம்மாவுக்குத் தலைவலி வரவழைக்காமல் போவதே இல்லை. எத்...தனை முறை நாக் கூசாமல், 'மாமா சாகாமல் இருந்திருந்தால்...' என்று குறிப்பிட்டாள். பார்த்தாயா, ரதி? அப்பா இல்லாததை ஏற்க முடியாமல் இன்னமும் நானே திணறுகிறேன். அம்மாவுக்கு எப்படி இருக்கும்! பல்லைக் கடித்து வேதனையைச் சகித்துக் கொண்டு, சும்மா இருக்க வேண்டியதாகி விட்டதே. பாவி! பாதகி! இவள் அண்ணியாக வந்தால் இந்தப் பேச்சாலேயே எங்கள் எல்லோரையுமே கொன்று விடுவாள். அதிலும், அம்மா நிச்சயமாகத் தாங்கவே மாட்டார்கள். எனக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை, ரதி!'' என்று உதயா அழுதாள்.

''நல்ல வேளையாக வெளியே போக வேண்டும் என்பது உனக்கு நினைவு வந்தது. அதைச் சொல்லி, அம்மாவும்

துணைக்கு வர வேண்டும் என்று நீ சொல்லியிராவிட்டால், அவள் கிளம்பியிருக்கவே மாட்டாள். அவள் ஒரு மணி நேரம் இருப்பதையே தாங்க முடியாதபோது, நாள் முழுவதும் அவள் இங்கேயே வசிப்பதை எண்ணிப் பார்க்கவே பயமாக இருக்கிறதே!'' என்று கலங்கினாள்.

ரதிக்கும், அப்படி ஒரு நிலையை எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லைதான்.

திடுமென நினைவு வர, ''அம்மாவுக்குத் தலைவலி வந்து விட்டதே, ரதி. எப்படி வெளியே போவது? உனக்கு என்ன வேண்டும், சொல்லு. யாராவது ஆளை விட்டு வாங்கி வரச் சொல்லலாம்,'' என்று உதயா கேட்க, வெறுமனே தலையசைத்துச் சின்னதாக முறுவல் செய்தாள் ரதி.

''ஓ! சும்மாதான் சொன்னாயா, ரதி? அவளைக் கிளப்புவதற் காகவா? பார்ரேன். இன்றைக்குத்தான் பார்த்தோம். அதற்குள் எங்களுக்காக என்னவெல்லாம் செய்கிறாய்! அவளைப் பார்! மருமகளாகப் போகிறவளாம். குத்திக் குதறவென்றே வருகிறாள். வக்கிரம் பிடித்தவள்!'' என்று ஆத்திரத்துடன் கூறினாள் உதயா.

ரதிக்கும் அதே எண்ணம்தான். ஆனால் அதை அப்போது வெளியிட்டுச் சொல்வது அவ்வளவு சரியில்லை என்று தோன்றியதால், ''வாயேன், உதி. என் துணிமணிகளை எல்லாம் அலமாரியில் அடுக்கலாம். பெட்டிக்குள் இருந்தது, எடுத்து எடுத்துப் போட்டால் கசங்கி விடும். அலமாரியில் தொங்கப் போட 'ஹாங்கர்' வசதி இருக்கிறதா?'' என்று கேட்டபடி அவள் எழ, உதயாவும் எழுந்து உடன் நடந்தாள்.

அடுத்து ஒரு மணி நேரம், இரு பெண்களுக்கும் உற்சாக மாகக் கழிந்தது.

ரதியின் ஆடை, அணிகலன்களைப் பார்த்து உதயா ரசிப்பதும், தன்னிடம் உள்ளவை பற்றிச் சொல்வதுமாக, இருவரின் நெருக்கமும் அதிகமாயிற்று. அந்த ஒரு மணி நேரத்துக்குள் பல ஆண்டுகள் பழகிய தோழிகள் மாதிரி ஆகிவிட்டனர்.

மதிய உணவின் பின், உதயா தன் வீட்டுக் கலை வகுப்புக்குச் சென்றுவிட, ரதியை ஓய்வெடுக்குமாறு அவளது அறைக்கு அனுப்பினாள் அன்ன பூரணி.

பகலில் தூங்கிப் பழக்கப்பட்டிராத ரதி, அன்றைய நிகழ்ச்சிகளை அசை போடலானாள்.

அன்னபூரணி. பெரும்போக்கான பெண்மணி. அமைதி விரும்பி. ஆனால், அந்த அமைதிக்காக அவள் கொடுக்கும் விலை நிச்சயமாக அதிகமே.

அடுத்தது லோகேசன்.

அவன் என்ன செய்கிறான்? படிப்பானாலும், வேலை யானாலும், அந்த நேரம் வரை அவன் வீட்டில் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. ஆற, அமர இசை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது வேறு.

உதயா நல்ல பெண். படிப்பு முடிந்தாயிற்று. அடுத்து வீட்டுக் கலைகள் படித்து முடித்ததும், திருமணம் நடக்கும் என்கிற நிலை. ஆனால், வெளி உலகம் தெரியாமல் பாதுகாப்பாக வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறாள். ஒரு சவிதாவுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லையே! இவளைப் போல உலகில் எத்தனை பேர்.

இதற்கு மேல் பரமேசன்.

சவிதா பேசுவதைப் பார்த்தால், அவனை முந்தானையில் முடிந்து வைத்திருப்பது போலத் தோன்றியது. அவனைச்

சமாளித்துக் கொள்ள முடியும் என்கிற நிச்சயம் இல்லாமல், அவனுடைய தாய், தங்கையை இப்படிப் பேச முடியாது.

அப்படியானால், பரமேசன் எப்படிப்பட்டவன்?

தன்னுடைய முதல் அபிப்பிராயம் தப்பா?

எப்படியிருந்தாலும், எல்லாமே இன்னும் சில நாட்களில் தெரிந்து விடப் போகிறது. இப்போது அனாவசியமாக மூளையைக் கசக்கிக் கொள்வானேன்.

இதையே அவளுடைய தந்தையிடம் கூறினால், 'நடக்காத விஷயம் பேசுகிறாயே, பாப்பா. அங்கே மூளை இருந்தால் தானே, கசக்குவதற்கும், துவைப்பதற்கும்?' என்று சிரிப்பார், உற்சாகமே உருவானவர்.

இந்தப் பரமேசனும் இருக்கிறானே.

தந்தையைப் பார்க்க குறைந்தபட்சம் இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் ஆகுமே என்றிருந்தது ரதிக்கு. அறுபது நாட்கள்.

சும்மா இருந்தால் சோர்வுதான் அதிகம் ஆகும் என்று எண்ணி அவளது பூப்போட்ட டாப்ஸ் ஒன்றை எடுத்து ஒவ்வொரு பூவின் நடுவிலும், வைரமாய் ஜொலித்த பிளாஸ்டிக் கற்களை ஒட்டலானாள்.

சுமார் நாலரை மணி அளவில், காஃபிக்காக அவளை அழைக்க வந்த உதயாவுக்கு, இதைப் பார்த்ததும் ஒரே வியப்பும் மகிழ்ச்சியும். ''அந்த வேலை உனக்குத் தெரியுமா, ரதி? என் சினேகிதியுடைய சொந்தக்காரி ஒருத்தி இதுபோலச் செய்கிறாள்.

''எனக்கு ஒரு சுரிதார் செட்டுக்குச் செய்யலாம் என்று பார்த்தால், அனாவசியமான அதிகச் செலவு என்று பெரி

யண்ணன் வேண்டாம் என்றுவிட்டார். அந்தம்மா கற்றுக் கொடுக்கவும் மாட்டேன் என்று விட்டார்கள். இனி உன்னிடம் கற்றுக் கொண்டு, வேண்டிய மாதிரி அழகாகச் செய்து கொள்வேனே!" என்று குதூகலப்பட்டாள்.

அந்த மகிழ்ச்சியுடனேயே இருவருமாக அன்ன பூரணி யிடம் சென்றனர்.

மூவருமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, வாயிலில் கார் வந்து நிற்கவும், எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, "அண்ணன், அம்மா!" என்றாள் உதயா வியப்பும் உவகையுமாக.

ஆனால், உடனே முகம் வாட, "அம்மா, சவிதாவும் வருகிறாள்!" எனவும், இருவர் கண்களிலும் கவனம் தெரிந்தது.

இப்போது, சவிதா சேலைக்கு மாறியிருந்தாள். ஒழுங்காக மடிப்பெடுத்து, பின் குத்தி, தவறான பார்வைக்கே இடமின்றி அடக்கமே உருவாக...!

"வாம்மா!" என்று அன்னபூரணி வரவேற்க, "ஹல்லோ சவிதா, ஹல்லோ பரமேசன்!" என்றாள் ரதி, வரவேற்கும் பாவனையாக.

"இப்போதுதான் விழித்து எழுந்தீர்களா? அதே உடையில் இருக்கிறீர்களே!" என்று சவிதா கேட்டபோது மரியாதைப் பன்மை மீண்டும் தலை காட்டியது.

"எங்கேனும் வெளியே செல்லும்படி இல்லையானால், நான் இரவு படுக்கு முன்தான் குளித்து உடை மாற்றுவது. குளிக்காவிட்டால், தூக்கமே வராது!" என்றாள் ரதி.

"ஹை! அண்ணன்கூட அப்படித்தான். இல்லையாண்ணா?" என்று கேட்டாள் உதயா.

"ம்..." என்று லேசான முறுவலுடன் ஒப்பிவிட்டு, "என்னம்மா டிஃபன்?" என்று வினவினான் பரமேசன்.

"நம் பக்கத்துச் சிற்றுண்டியாக ரதி சாப்பிட்டுப் பார்க்கட்டும் என்று கொழுக்கட்டையும், வடையும் செய்யச் சொன்னேனடா!" என்று மகனுக்கும் வருங்கால மருமகளுக்கும் இரு தட்டுகளில் பலகாரங்களை எடுத்து வைத்தாள் அன்னை.

"விருந்தாளிக்காக இப்படி ஏதாவது இருக்கும். ஏதோ 'புல்லுக்கும் பொசியும் நீராகி' நமக்கும் கொஞ்சம் கிடைக்கட்டுமே என்றுதான் வீட்டுக்கே டிஃபன் சாப்பிட வந்தேன்!" என்று ரதியைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தான் அவன்.

சங்கப் பாடலைப் புரிந்துகொண்டு, "ஏதோ, என்னை நெல் என்கிறீர்களே, அதற்கு நன்றி!" என்றாள் ரதி.

"இனிப்பும், எண்ணெயும் எனக்குக் கொஞ்சமாக வையுங் கள். இல்லாவிட்டால், உடம்பு உப்பிவிடும்!" என்று விட்டு, சவிதா ரதியின் பக்கம் திரும்பினாள். "பகலின் வியர்வையோடு என்னால் படுக்கவே முடியாது. அதனால், நானும் இரவிலும் ஒரு தரம் குளித்து விடுவேன்!" என்றாள்.

'என்ன பொருத்தம்!' என்று யாராவது சொல்வார்கள் என்று எதிர்பார்த்தாளோ, என்னவோ, யாரும் வாயைத் திறப்பதாக இல்லை என்றானதும், "அப்... புறமாக, யார் முதலில் குளிப்பது என்று எனக்கும் அவருக்கும் போட்டியாகி விடப் போகிறது!" என்று கூறி, வெட்கத்துடன் நெளிந்தாள்.

எதையும் கவனியாததுபோல, "சாப்பிடம்மா!" என்று ஒரு தட்டை அவள் முன் வைத்தாள், அன்னபூரணி.

"இந்த வடையும் தேங்காய்ச் சட்டினியும் சூப்பர், அத்தை!" என்றாள் ரதி. "எனக்கு இன்னும் இரண்டு வடை வையுங்கள். ஒரு நாள் சாப்பிடுவதில் குண்டாகி விடுவேனா, என்ன? ஆனால் தினமும் இப்படிச் சிறப்பாக ஏதாவது செய்து விடாதீர்கள், அத்தை. அப்புறம், எங்கள் வீட்டுக் கதவை இடித்துப் பெரிதாக்க வேண்டியதாகிவிடும். அதைவிடப் பெரிய அநியாயம், அப்பா என்னை யார் நீ என்று கேட்டுவிடக் கூடும்!" என்று அவள் பாவனையோடு சொல்ல, எல்லோரும் நகைத்தனர்.

"ஒரு சின்ன வேலை செய்தால், அதற்கெல்லாம் அவசியமே இராது. நன்றாகச் சாப்பிடவும் செய்யலாம்!" என்றான் பரமேசன்.

"ஐயோ, அது என்ன? சீக்கிரமாகச் சொல்லுங்கள், பரமேஷ். உடனே போய் அதைச் செய்து விடுகிறேன்!" என்று பரபரப்புக் காட்டிக் கெஞ்சினாள் ரதி.

"நடக்க வேண்டும். காலையிலும், மாலையிலும் கொஞ்சம் வியர்வை வர நடந்தால் உடம்பு தொடர்ந்து கச்சிதமாகவே இருக்கும்!" என்று ஆலோசனை வழங்கினான், அவன்.

"இதுதான் சின்ன வேலையா?" என்று பொய்யான ஆத்திரம் காட்டி முறைத்தாள் ரதி. "வயிறு நிறைய உண்டுவிட்டு, 'உண்ட மயக்கம் தொண்டருக்கும் உண்டு' என்பதுபோல, நன்றாக உறங்குவதை விட்டுவிட்டு, நடப்பதாமே. அதுவும், வியர்வை வர நடக்க வேண்டுமா? அத்தை! பழைய காலத்துச் சித்திரவதைக் கலையில், உங்கள் மூத்த மகன் மகா வல்லவர் என்று நீங்கள் சொல்லவே இல்லையே! மகன் மேல் அவ்வளவு பாசமா?" என்று கேட்டாள்.

எல்லோரும் சிரித்தபோது, "பெற்றவர்கள் என்றால், பிள்ளை மேல் பாசம் இருக்கத்தான் செய்யும். ஆனால், எதற்கு

இந்த வீண் விவாதம்? அளவோடு சாப்பிட்டால், நீங்கள் சொல்லுகிற சித்திரவதையை அனுபவிக்கத் தேவையே இல்லையே!" என்றாள் சவிதா.

"ஆனால், 'உண்டவன் உரம் செய்வான்' என்று பழ மொழியே இருக்கிறதே... ஆனால், அது என்ன 'உரம்' பரமேஷ் அத்தான்? அதைச் செய்ய, எதற்காக நன்றாகச் சாப்பிட வேண்டும்? உரம் என்றால், செடி கொடிகளுக்குப் போடும் எருதானே? அதைத் தயாரிப்பதற்குப் போய்... வாவ்! பிரமாதம் உங்கள் சிரிப்பு! ஆனால், இப்போது எதற்குச் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று வினவினாள் ரதி.

"ஒன்றுமில்லை! இந்த 'உர'த்துக்கு வலிமை, பலம் என்று பொருள். அதைப் போய்..." என்று முறுவலித்தான் பரமேசன்.

சிரித்தவாறே, காஃபிக்குச் சொல்ல, அன்னபூரணி உள்ளே செல்லவும், "அத்துடன் உனக்கு என் நன்றி. சமீப காலமாக, இந்த வீட்டில் இப்படிச் சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டதே இல்லை. அதுவும், அம்மாவின் சிரிப்பைக் கேட்க மிகவும் ஆறுதலாக இருந்தது!" என்றான்.

சிறு அமைதியின் பின், "மாலையில் உங்களைப் பார்த்ததே அத்தைக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்கும். காரில் வருவது நீங்கள் என்று உதயா சொன்னதும், அத்தை முகம் மலர்ந்ததைப் பார்க்க வேண்டும்!" என்றாள் ரதி புன்னகையோடு.

அவள் சொன்னதைக் கேட்டதும், அவனும் முகம் மலர்ந்தான்.

"கொஞ்ச காலமாகவே, வேலை மிகுதியில், மாலைச் சிற்றுண்டிக்கு வீட்டுக்கு வர முடியவில்லை. இனி, அடிக்கடி வர முயற்சி செய்ய வேண்டும்," என்றான் தொடர்ந்து.

"உங்களோடு நானும் வந்து அத்தைக்கு உதவி செய்யப் போகிறேன்," என்றாள் சவிதா, சற்று உரத்த குரலில். "விருந்தோம்பல் வேலை இருக்கிறதல்லவா?"

"ரதி ஒன்றும் விருந்தாளி அல்ல!" என்றாள் உதயா வெடுக்கென.

"ரதி விருந்தாளி அல்லதான். ஆனால், அதைக் கொஞ்சம் அமைதியாகச் சொல்ல வேண்டும்!" என்றான் பரமேசன், தங்கையிடம்.

அன்றையக் கதை அத்தோடு முடியவில்லை.

8

அத்தை மகளும், மாமன் மகனும் இலகுவாகப் பேசிப் பழகியது சவிதாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பிடிக்கவில்லை என்றால், கொஞ்ச நஞ்சம் அல்ல. முடிந்தால், ரதியைக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிட்டு வந்து விடுவாள். கல்யாணம் நிச்சயமான ஒருவனிடம் அதென்ன அவ்வளவு குழைச்சல் என்று, மிகவும் வெறுப்பாக இருந்தது. ஆனால், அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் சும்மா இருக்க நேர்ந்தது இன்னமும் அதிகமாக அவளுக்கு ஆத்திர மூட்டியது.

அந்த வீட்டில் அவளுக்கு உள்ள உரிமையை யாரும் ஆதரித்துப் பேசக் காணோம். என்ன அழகாக எடுத்துக் கொடுத்தான். காதிலேயே விழாத மாதிரிக் குத்துக் கல்லாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஆனால், ரதி விருந்தாளி அல்லவாம்.

அந்தச் சின்னப் பாம்புதான் விஷம் கக்கியது என்றால், பரமேசனும் அதை ஒத்துப் பேசுகிறானே.

விருந்தாளி அல்ல என்றால், ரதி என்ன இந்த வீட்டுக் காரியா?

பரமேசனுடைய மனைவி என்ற நிலையில் நின்று, உதயாவின் தலையில் ஒரு குட்டு வைத்து, அவள் அண்ணனையும் பிடித்து உலுக்கி, ஒரு பேயாட்டம் ஆடலாம் என்றால், அதற்கும் வழியில்லாமல், இன்னமும் திருமணமே ஆகவில்லை. இப்போது ஆடினால், அந்தப் பேயாட்டத்துக்குப் பயந்து, கல்யாணமே வேண்டாம் என்று விட்டால்?

கனவு கண்டதெல்லாம் வீணாகிப் போகுமே.

என்ன ஆனாலும், அதற்கு மட்டும் இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்பதில் சவிதா உறுதியாக இருந்தாள்.

திருமணம் தள்ளிப் போகக் காரணமாய், சமயத்தில் உயிரை விட்டுத் தொலைத்த சுந்தரலிங்கத்தை ஆயிரத்து நூறாவது தடவையாக மனதுள் திட்டித் தீர்த்தாள் சவிதா.

அப்போதைக்குச் சற்று அடக்கி வாசிக்கத் தீர்மானித்து, "நெருங்கிய உறவினர் வீட்டுக்குப் போய்த் தங்கக்கூட, எங்களுக்குப் பிடிக்காது. உங்க அப்பாவுக்கே இரண்டு விட்ட தங்கை... தூ...ரத்து உறவு என்ற போதும் நீங்கள் இங்கே வந்து தங்கியிருப்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஆனால், அத்தை மிக நல்லவர்கள் என்பதால், நீங்கள் கஷ்டப்படாமல் தங்கலாம்!" என்று, அன்னபூரணியைப் பாராட்டுவதுபோல ரதியைக் குத்தினாள்.

சிறு புருவ நெரிசலுடன் ஏதோ புரியாதவன் போலப் பரமேசன் நோக்க, சவிதாவின் குத்தலைக் கண்டுகொள்ளவே இல்லாமல், அன்னபூரணியைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தாள் ரதி. "அவதார புருஷர்களின் முகத்தைச் சுற்றிப் பிரகாசமான

ஒளிவட்டம் தெரியுமாமே. அதுபோல உங்கள் நல்ல தன்மை, உறவே இல்லாத சவிதா கண்ணுக்குக் கூடத் தெரிகிறது, பாருங்கள் அத்தை!" என்று பாராட்டினாள்.

எனக்காவது தூரத்து உறவு... உனக்கு அதுவும் இல்லையே என்று மறைமுகமாகச் சொல்லிக் காட்டுகிறாளா? இவளை... இவளை என்ன செய்வது?

பரமேசனிடம் திரும்பி, "ரதி நம் குடும்பத்தாருக்காக வாங்கி வந்த கோணித் துணிகளை நீங்கள் பார்க்கவில்லையே, பரம்? ஹாலில்தான் கிடக்கிறதா அல்லது உள்ளே எடுத்து வைத்து விட்டாயா, உதயா? வாருங்கள், பரம்! போய்ப் பார்க்கலாம்!" என்று அவனைக் கைப் பற்றி அழைத்தாள்.

கேட்கிறாளே, என்ன செய்வது என்பது போல, உதயா ரதியைப் பார்த்தாள்.

எழுந்து கொண்டிருந்த பரமேசன் அந்தப் பார்வையைக் கண்டு விட்டான் என்பதை உணர்ந்து, ரதி தானும் எழுந்து, "எல்லாவற்றையும் நான் அத்தை அறையில் கொண்டு போய் வைத்தேன், உதி. வா, எடுத்து வரலாம்," என்று, துணிகள் எங்கிருக்கின்றன என்று தெரியாமல், உதயா கண் ஜாடையால் கேட்டதுபோலக் காட்டி அவளோடு உள்ளே சென்றாள்.

இருவருமாகத் துணிகளோடு திரும்பி வந்தபோது, நீ இவ்வளவு கவலைப்படத் தேவையில்லை, சவிதா. இதனால் அப்படி ஒன்றும் காற்றில் நீராவி அதிகமாகி விடாது!" என்று பரமேசன் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது கேட்டது.

"விடவே மாட்டாளே!" என்று கடித்த பற்களுக்கிடையே முணுமுணுத்தாள் உதயா.

எதையோ சொல்லிக் கொண்டு வருவதுபோல, "அதுதான் யோசனையாக இருக்கிறது..." என்றபடி ஹாலுக்குள் காலை

வைத்த ரதி, பரமேசனைப் பார்த்து, "சாரி, அத்தான். உங்களுக்கு வாங்கியது மட்டும், கொஞ்சம் அளவு சின்னதாக இருக்குமோ என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது. இவ்வளவு உயரம் வளர்ந்திருப்பீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை!" என்றபடி, அவனுக்காக வாங்கி வந்த குர்தாவை அவனிடம் கொடுத்தாள்.

"உன் அப்பா உயரம்தானே? பின், ஏன் எதிர்பார்க்க வில்லை?" என்று கேட்டபடி, பார்சலைப் பிரித்தான் பரமேசன்.

"ம்ம்... என் அப்பா தனி!" என்றாள் ரதி பெருமையாக.

குர்தாவைத் தோளில் வைத்துப் பார்த்துவிட்டு, "கொஞ்சம் சின்னதுதான். முயன்று, என்னை உள்ளே திணித்து, இதை அணிந்திருக்கும்போது, யாராவது கிண்டலடித்தால், என் மாமா மகள் குழப்பவாதி. அவள் வாங்கி வந்தது என்று உன் பக்கம் கையைக் கர்ட்டி விடுகிறேன்!" என்று கேலியாகக் கூறிச் சிரித்தான் அவன். மீண்டும் குர்தாவை மடித்தபடி, "அப்படி ஒன்றும் சின்னதில்லை, ரதி. அணிந்து கொள்ளலாம். வாங்கி வந்ததற்கு நன்றி. டெரிகாட்டன் மாதிரி இருக்கிறதே தவிர, சணல் சுலந்து நெய்தது என்று தோன்றவே இல்லை!" என்றான் பாராட்டுதலாக.

துணி நெய்யப்பட்டிருந்த விதத்தைத்தான் பரமேசன் பாராட்டினான். ஆனால், சவிதாவுக்கு நெஞ்சு காந்தியது. விட முடியாமல், "என்னதான் மாற்றிக் காட்ட முயன்றாலும், கோணி செய்யும் பொருளில் செய்தது என்பது ஒரு மாதிரி உறுத்தத் தானே செய்கிறது!" என்றாள் அவள்.

திரும்பி அவளைப் பார்த்துவிட்டு, "அப்படிச் சொல்ல முடியுமா, சவிதா? இப்போது, உன் கைப்பை தோலில் செய்ததுதான். அதற்காக மாட்டுத்தோல், ஆட்டுத்தோல் என்று

அருவருப்புப் பட்டுக் கொண்டா இருக்கிறாய்? அது மாதிரி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்!" என்று பரமேசன் கூறவும், சொல்வது அறியாமல் திகைத்தாள்.

அத்தோடும் நில்லாமல், "இந்த நீரூற்றும்கூட நீ கொண்டு வந்ததுதானாமே. சைனீஸ் வாஸ்துவா? அழகாக இருக்கிறது. எங்கே வாங்கினாய்? இந்தப் பக்கம் என்றால், இன்னொன்று வாங்கித் தர முடியுமா? ஒரு பெரிய வாடிக்கையாளருக்கு இதிலெல்லாம் பைத்தியம். கொடுத்தால் உச்சி குளிர்ந்து போகும்!" என்று வேறு அவன் கேட்கவும், சவிதா கொதிநிலைக்கே போய்விட்டாள்.

"அடுத்த மாத மின் கட்டணத் தொகையைப் பார்த்ததும், நேர் எதிராக மனிதர் கொதிக்கவும் தொடங்கி விடுவார். வீணே வம்பில் மாட்டிக் கொள்ளாதீர்கள்!" என்றாள், அவனுக்காகச் சொல்வது போல.

"இதெல்லாம் உனக்குப் புரியவில்லை, சவிதா!" என்றான் பரமேசன். "இந்த நீர் ஊற்றின் அளவையும், மோட்டாரின் மெல்லிய சத்தத்தையும் கவனித்தாயா? மிகச் சிறிய மோட்டார். இரவில் போடும் விடிவிளக்கின் அளவுதான் மின்சாரம் செலவாகும். அதிகமாகவே ஆனாலும், அவர் பொருட்படுத்த மாட்டார். சொல்லு, ரதி. இது எங்கே வாங்கியது?" என்று மீண்டும் ரதியிடம் கேட்டான்.

"எங்கேயும் வாங்கவில்லை. இது நானே செய்தது!" என்று, மகிழ்ச்சிப் புன்னகையோடு ரதி கூற, படபடவென்று கை தட்டினாள் உதயா.

"வாவ். உனக்கு என்னதான் தெரியாது, ரதி? அப்போ தானால், டாப்சில் பூ வேலை செய்தாய். இப்போது இது. யம்மாடியோவ்!" என்று உரத்த குரலில் பாராட்டினாள்.

"பெரிய விஷயம் ஒன்றுமில்லை, உதி. சமையல், வீட்டுப் பொறுப்பை எல்லாம் பார்க்க அங்கே ஆள் உண்டு. அப்பா வேறு வேலை முடிந்ததும், நேரே கிளப்பிற்குப் போய்விட்டுத் தாமதமாக வருவார். நேரம் போக வேண்டுமே! எங்கேயாவது, எதையாவது பார்த்தால், போய்க் கற்றுக் கொள்வேன். அவ்வளவுதான். இதே என்னைச் சமையல் அறையில் கொண்டுபோய் விடு. பெப்பெ என்று விழிப்பேன்!" என்று, தன் திறமைகளைச் சாதாரணமாக்கிச் சொன்னாள் ரதி.

"தயவு பண்ணி இப்படிக் கத்திப் பேசாதே, உதயா. கேட்பவர்கள் நம் வீட்டைப் பற்றித் தப்பாக நினைப்பார்கள்!" என்றாள் சவிதா.

யோசனையோடு அவளைப் பார்த்தான், பரமேசன்.

அவன் பார்வையைக் கவனித்துவிட்டு, "நமக்கு உதி என்றும் சின்னக் குழந்தைதான். ஆனால், மற்றவர்கள் அவளைப் பெரிய பெண்ணாகத்தானே கருதுவார்கள். சின்னப் பிள்ளை போல இப்படிக் கத்திப் பேசினால்..." என்று சவிதா இழுக்கவும், "அதுவும் சரிதான். சத்தத்தைக் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள், உதி!" என்றான், அவளுடைய அண்ணன் - பொறுப்பு மிக்கவனாக.

உதயாவின் முகம் இறுகிப் போய்க் கண்கள் கலங்கத் தொடங்கின.

அதையும் கவனித்து, "நல்லதற்குச் சொன்னால், அதை நல்லபடியாக ஏற்கவும் வேண்டும்!" என்றான் அவன்.

"பரமேஷ் அத்தான்!" என்று ரகசியம் போல மெல்லிய குரலில் அழைத்தாள் ரதி.

அவன் திகைப்புற்றுத் திரும்பவும், "இந்தக் குரல் சரிதானா அத்தான்? நம் பக்கத்துப் பழக்க வழக்கங்களைப் படித்து வர வேண்டும் என்று என் அப்பா சொல்லியிருக்கிறார். அவர் ஒன்று சொல்லி, நான் செய்யாமல் இருந்தது கிடையாது. உதிக்குச் சொன்னால், அது எனக்கும்தானே! இது பரவா யில்லையா? அல்லது, இன்னும் குறைக்க வேண்டுமா?" என்று பாதிக் கண்களை மூடித் தீனக் குரலில் பதவிசாகக் கேட்டாள்.

தன்னை மீறிச் சிரித்தான், பரமேசன். "இப்படிப் பேசினால், பாதி உயிரே போய் விட்டதோ என்று நினைப்பார்கள். சும்மா ஒழுங்காகவே பேசு."

"உதியும்தானே?" என்று கேட்டவள், அவனது கண்கள் இடுங்கவும், "பின் என்ன அத்தான்? புதிதாக வந்த உறவுக்காரி. எனக்கு இதமாக இருக்கும் என்று சற்று உரக்கச் சொல்லி விட்டாள். அதற்குப் போய் இவ்வளவு அலட்டலா? வேண்டாம், உதி. எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் என்று நீ எதையும் சொல்லவே வேண்டாம். எல்லோரையும் போலச் சும்மாவே இருந்து விடு. நான் ஒன்றும் அதற்காக வருத்தப் படவே மாட்டேன்!" என்று வேண்டும் என்றே சேர்த்துச் சொன்னாள்.

பரமேசனின் முகம் லேசாகக் கன்றியது.

"அதில்லை, ரதி. உன் கை வண்ணம் மிக அழகாகவே இருக்கிறது... உதிம்மா, நீ இப்போது நமக்குள் பேசியது தப்பில்லை. ஆனால், இதே பழக்கத்தில் வேற்று ஆட்கள் முன்னிலையில் இதே மாதிரி வந்து விடக் கூடாதே என்றுதான், சவிதா எடுத்துச் சொன்னதும், அண்ணன் எச்சரித்ததும். அதைப்

பெரிதாக எண்ணாதே, என்ன?" என்று தங்கையைச் சமாதானம் செய்தான்.

அவளும் முயன்று முறுவலித்தாள்.

எல்லோருக்கும் எல்லாம் சரியாகிப் போயிருக்கும். சவிதா தவிர.

"இனி, சவிதாவைக் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு, நான் அப்பா அலுவலகத்துக்குப் போக வேண்டும். வரட்டுமா?" என்று பரமேசன் எழுந்தபோது, உயர் ரக பைக் ஒன்று வாயிலில் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டது.

"அப்பப்பா! காலையில் போனவர், இப்போதுதான் வருகிறாரா? சென்னை வெய்யில் எல்லாம் உங்கள் தம்பி தலையில்தான் போல. எப்படிக் கன்றிக் கறுத்திருக்கிறது பாருங்கள். சாப்பிடாமல் கொள்ளாமல், இப்படிச் சுற்றி உடம்புக்கு ஏதாவது வந்தால், பாவம்! அத்தைக்குத்தானே கஷ்டம்!" என்றாள் சவிதா வருத்தமாக.

சட்டென வாயிற்புறம் சென்று, தம்பியிடம் தணிந்த குரலில் ஏதோ படபடத்துவிட்டு, அங்கிருந்தே எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு, பரமேசன் கிளம்பிவிட்டான்.

முகத்தில் அப்பாவித் தனத்தைக் காட்டியபடி, விடைபெற்றுக் கொண்டு பதவிசாக அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் சவிதா.

முகத்தை உம்மென்று வைத்துக் கொண்டு லோகேசன் உள்ளே வந்தான்.

கார் கிளம்பும்வரை பொறுத்திருந்து, "திருட்டுப் பூனை. முகத்தைப் பார். அண்ணனைக் கிளப்பித் திட்ட வைத்துவிட்ட சந்தோஷம்!" என்று உதயா சீறினாள்.

"ரொம்பத் திட்டி விட்டானாடா?" என்றாள் அன்னபூரணி பரிவுடன்.

தோளைக் குலுக்கினான் மைந்தன்.

"அது எப்போதும் உள்ளதுதானே! இன்றைக்குக் காரணம் தான் புதிதாகக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். சாக்காய்க் கிடைத்தது ரதி!" என்று அசட்டையாகப் பதிலிறுத்தான் லோகேசன்.

"என்னது? நானா? எப்படி? நான் என்ன செய்தேன், லோகன்?"

"தினம்தான் சுற்றுகிறாய். இன்றைக்குமா? வீட்டுக்கு ஒரு சொந்தக்காரப் பெண், கொஞ்ச நாள் தங்கியிருக்க வந்திருக்கிறாள். சற்று நேரம் அவளோடு பேசியிருந்து இதமாக உணர வைப்போம் என்பதே இல்லாமல், இன்றுகூட ஊர் சுற்றப் போவதா? என்ன பண்பு இது?" என்று, அண்ணன் சொன்னது போலவே, அதட்டலாகச் சொல்லிக் காட்டினான் அவன்.

வியப்புடன் விழி விரித்தாள் ரதி.

பரமேசன் வேலையை ஒதுக்கிக் கொண்டு, வீட்டுக்கு வந்து இவ்வளவு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்ததன் காரணம் இதுவா?

அவளது முதல் அபிப்பிராயம் சரியானதாகத் தோன்றிய தாலோ, என்னவோ, அவளுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது.

தனக்காக எண்ணி ஒன்று செய்தான் என்பதால் மட்டுமின்றி, அது ஒரு குடும்பத் தலைவனின் பொறுப்பான

செயலும்கூட என்பதால், பரமேசனைப் பற்றி ரதி ஊன்றிக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள்.

பார்த்த அளவில், அவனுக்கு உழைப்பு அதிகம் என்பது புரிந்தது.

தூண்டித் துருவுவது போலத் தோன்றாத அளவில், சிறு சிறு கேள்விகளின் மூலமும் சில பல விஷயங்களை அவள் அறிந்து கொண்டாள்.

அவன் தானாக ஒரு தொழிலைத் தொடங்கி நடத்துவதே, அவளுக்கு அவனிடம் மதிப்பை ஏற்படுத்தியது.

அத்தோடு, இப்போது தந்தையின் தொழிலையும் சேர்த்துப் பார்க்கிறான்.

வீட்டிலும் தந்தை இல்லாத குறை தெரியாதபடி, நிர்வாகத்தை நடத்த முயற்சிக்கிறான் என்று புரிந்தது. தந்தையின் மூலம் கிடைத்த தொழில் பற்றிய அறிவினால், இரு தொழில்களையும் அவன் கஷ்டப்பட்டு அதிகமாக உழைத்து நடத்துவதையும், நிலை குலையாமல் குடும்பத்தை நடத்தப் பாடுபடுவதையும் அவளால் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

எல்லா வகையிலும் சிரமப்படுகிற சமயத்தில், வாழைப் பழத்தில் ஊசி ஏற்றுகிற மாதிரி சவிதாவின் பேச்சிலிருந்த விஷம் அவனுள் இலகுவாக இறங்கிக் கொண்டு இருப்பதையும் கூட அவளால் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

குடும்பத்தின் மற்ற மூன்று அங்கத்தினருமே பொறுப்பற்றவர்கள் என்கிற மாதிரி எண்ணப் போக்கு உருவாக்கப் பட்டிருந்தது. பெண்கள் இருவரிடமும் சற்று அடக்கிப்

பேசினாலும், லோகேசனிடம் எரிச்சலை மறையாது காட்டத் தொடங்கியிருந்தான் பரமேசன்.

அதே சமயம், சவிதாவின் சாவிக்குப் பரமேசன் ஆடுகிறான் என்கிற எண்ணம் அவனுடைய வீட்டினருக்கு!

இது பெரும் பிளவாகி விரிசலாகி விடாமல் தடுக்க வேண்டுமானால், முதலில் பரமேசனின் வேலைப்பளுவைக் குறைத்தாக வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு ரதி வந்தாள்.

இதற்குள்ளாக, இருமுறை சவிதா வீட்டுக்கு வந்தபோது, ரதி அங்கே இல்லை. வெளியே வேலை இருப்பதாக அன்ன பூரணியிடம் சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தாள்.

அது என்ன வேலை, என்னவென்று சொன்னாள் என்று சவிதா தூண்டில் போட்டுப் பார்த்தும், அன்ன பூரணியால் எந்த விவரமும் கொடுக்க முடியவில்லை. அவளுக்கே முழுமையாகத் தெரிந்தால்தானே!

இன்னொரு தடவை ரதி உதயாவையும் அழைத்துச் சென்றிருந்தாள்.

இருவரும் திரும்பி வரும்வரை உட்கார்ந்திருந்து, உதயாவைக் குற்றவாளி மாதிரி நிறுத்திக் குறுக்கு விசாரணை நடத்தினாள், சவிதா.

ரதியோடு இரண்டு மணி நேரம் கழித்ததால் வந்த துணிவோ, என்னவோ, ''நான் எங்கேயோ போவேன். வருவேன். அதையெல்லாம் வெளியார் யாருக்கும் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தேவை இல்லை!'' என்று சுள்ளென்று கூறிவிட்டு, மேலே பேச இடமும் கொடாமல் உதயா உள்ளே போய் விட்டாள்.

சற்று நேரம், சவிதாவுக்கு என்ன சொல்லுவது என்றே தெரியவில்லை.

அவளைவிட, இரண்டு வயது சின்னக் கழுதை எப்படித் தூக்கி எறிந்து பேசிவிட்டுப் போகிறாள்.

அதுவும், யாரிடம்? அவளுக்கு அண்ணியாகி, இந்த வீட்டையே ஆட்டிப் படைக்கப் போகிற ஒருத்தியிடம் பேசுகிற பேச்சா இது?

'வெளியார் யாரிடமு'மாமே. இவள் அப்பன் மட்டும் செத்துத் தொலையாமல் இருந்திருந்தால், காதைப் பிடித்துத் திருகி, தலையிலும் இரண்டு குட்டு வைத்துக் கேட்கிற உரிமைக்காரியாகவே சவிதா இருந்திருக்கலாம்.

சே! சரியான நேரம் பார்த்துச் செத்தானே, படுபாவி.

அன்ன பூரணியிடம் மிரட்டிப் பார்க்கலாம் என்றால், அவள் ஏற்கெனவே தலைவலி என்று தைலத்தைத் தடவிக் கொண்டு படுக்கப் போயிருந்தாள்.

இப்படிச் சொல்லு என்று, அவளே மகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருப்பாளோ? சே! இராது. அந்தக் கிழவிக்கு அவ்வளவு தைரியம் போதாது. புத்தியும் போதாது.

எல்லோரும் அவளுடைய தாயார் மாதிரிக் கெட்டிக்காரியாக இருப்பார்களா என்ன? அவள் மட்டும் சரியான சமயத்தில் எடுத்துச் சொல்லவில்லையானால், சவிதா என்ன மாதிரி வாழ்வை விட்டுத் தொலைத்திருப்பாள்.

பிறகும், யார் யாரை எப்படி நடத்த வேண்டும் என்று கற்றுக் கொடுத்தது அவள்தானே!

இப்போது, அக்கா வீட்டில் ஏதோ தகராறு என்று போயிருக்கிறாள். அங்கே முடித்து விட்டுத்தான் வருவாள். வருகிறபோது வரட்டும். இங்கே சவிதாவே சமாளித்துக் கொள்ளுவாள்.

இப்போது, இந்த உதயாவை என்ன செய்வது?

அண்ணனிடம் வத்தி வைத்து விடுவாளோ என்ற பயத்தில், என்ன சொன்னாலும், பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவளுக்கு, இந்தத் திமிர் எங்கிருந்து வந்தது?

வேறு யார்... என்று மேலே யோசிக்கத் தேவையே இல்லாமல், தன் தோள் பையில் இருந்து, சில சாமான்களை எடுத்து, டீபாய் மேல் அமைதியாக அடுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள் ரதி.

நடந்ததை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்திருப்பாள்.

இந்த வீட்டின் வருங்காலத் தலைவியை, உதயா அவமதித்ததையும்.

''இதை என் பரமிடம் சொன்னால், என்ன நடக்கும் தெரியுமா?''

''அந்தப் பரமேசனுக்குத்தான் தெரியும்!'' என்று, மேலே பார்த்துத் தோளைக் குலுக்கினாள், ரதி.

''ரொம்பக் கெட்டிக்காரத்தனமாகப் பேசி விட்டதாக நினைப்போ? தங்கையைக் கெடுக்கிறாய் என்று, பரம் உன்னை வீட்டை விட்டு வெளியேற்றி விடுவார். ஜாக்கிரதை!'' என்று மிரட்டினாள்.

''ஓ..! என்ன நடக்கும் என்று உங்களுக்கே தெரியுமா? பின்னே, அனாவசியமாக என்னிடம் ஏன் கேட்டீர்கள்?'' என்று கேட்டுவிட்டு, தன் வேலையில் கவனமாகக் கையில் இருந்த பில்லையும், டீபாய் மேல் இருந்த பொருட்களையும் சரி பார்த்தாள் ரதி.

என்ன அலட்சியம். இந்தத் திமிரை அடக்கியே ஆக வேண்டும் என்று சவிதாவுக்கு வேகம் வந்தது. பரமேசன் வந்து ஒரு போடு போடாவிட்டால், இந்த வீட்டில் யாருமே தன்னை மதிக்க மாட்டார்கள் என்று தோன்றிவிட, அங்கிருந்து உடனே கிளம்பிவிட்டாள்.

அந்த நேரத்தில், பரமேசனைப் பார்ப்பது கடினம் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

பிடிவாதம் பிடித்து அவனை வரவழைத்தாலும், அந்த எரிச்சலில், அவள் சொல் அவன் மனதில் பதியாது. சமயத்தில், எதிர்மறைப் பயனே விளைந்தாலும் விளையலாம்.

யோசித்துவிட்டு, வழக்கத்துக்குச் சற்று முன்னதாக, அவனது அலுவல் இடத்துக்குச் சென்று காத்திருந்தாள்.

வழக்கத்துக்குமே, சற்றுத் தாமதமாக வேலையை முடித்தவன், அவளிடம் வந்து மன்னிப்புக் கேட்டான். ''நாளைக்கு ஒரு லோடு அனுப்பியாக வேண்டும். அதுதான் தாமதம்!'' என்று விளக்கம் கொடுத்தான்.

''அதனால் என்ன? பரவாயில்லை!'' என்று, மெல்லிதாக முறுவல் செய்தாள் சவிதா.

மனம் இரங்கியபோதும், வேலைப் பளு நினைவில் அழுத்த, ''அப்படியானால், நீ ஆட்டோவில் வீட்டுக்குப் போய்